

๑

เข้าใจผิด

“เจ้าของรถหมายเลขทะเบียน ๒ กท ๗๗๖๐ กรุณาเลื่อนรถของท่านด้วยค่ะ”

เสียงประกาศดังแว่วออกมาจากอาคารโรงพยาบาลนานกว่าสิบนาทีแล้ว แต่เจ้าของรถยนต์หมายเลขทะเบียนดังกล่าวก็ยังไม่มีความจะปรากฏตัวให้เห็น

หญิงสาวในชุดนิสิตของสถาบันแห่งนี้กำลังมองหาฬิกาข้อมือ อีกไม่นานจะแปดโมงตรง ถ้าหกล่นไม่ตั้งใจเรียกแท็กซี่ตอนนี้ มีหวังได้ไปสายตั้งแต่วันแรกที่เปิดเทอมแน่นอน

กุมาริกาถอนหายใจเล็กน้อย ขมวดคิ้วมุ่นยามตัวดสายตามองไปยังรถวีเออสสี่ขาวที่จอดขวางท้ายมินิคูเปอร์ของหล่อน สังเกตจากสติ๊กเกอร์ทีมฟุตบอลที่แปะติดอยู่ นิสิตสาวก็ได้เลาๆ ว่าเจ้าของน่าจะเป็นผู้ชาย

มนุษย์ลุ่มนี้ละ... จอดรถขวางท้ายคนอื่นแล้วยังไม่รู้จักรปลดเกียร์ว่างขอให้เจ้าหน้าที่โรงพยาบาลช่วยประกาศเรียกแล้ว ยังไม่รับมาเลื่อนรถของตัวเองอีก

หญิงสาวม้มปากเบาๆ ออไม่ได้ที่จะคิดอยากสั่งสอนคนไร้มารยาทสักหน่อย

เมื่อเหลือบตามองดูรอบๆ ไม่เห็นใครในบริเวณใกล้เคียง คนกำลังอารมณ์เสียจึงก้มลงเปิดกระเป๋าสะพายข้างใบเก่ง หยิบเอาลิปสติกแท่งหนึ่งออกมาวาดการ์ตูนลงบนกระจกหน้าต่างทุกบาน ทั้งยังเขียนตัวอักษรกำกับเอาไว้เด่นหราว่า ‘เกียร์ N รู้จักไหมคะ’

ริมฝีปากอ้มขยับยิ้ม มองดูผลงานศิลปะของตัวเองด้วยความภูมิใจ “ทำอะไร” เสียงชายคนหนึ่งทำเอากุมาริกาสะดุ้ง หันขวับไปมองอย่างนึกไม่ถึงว่าจะมีคนมายืนอยู่ด้านหลัง

เขาเป็นชายหนุ่มสูงราวร้อยแปดสิบเซนติเมตร หน้าตาหล่อเหลาเอการ แต่แววตาคมดุดันนั้นก็เปลี่ยนเทพบุตรให้กลายเป็นซาตานได้ไม่ยากเลย

ชายหนุ่มมองลิปสติกในมือหล่อน ก่อนจะพยักพยัดไปยังรูปการ์ตูนคิตตี้ที่ถูกวาดเอาไว้บนกระจกหน้าต่างรถยนต์สีขาว

“ฝีมือคุณนี่สิ”

ความตกใจทำให้กุมาริการับหย่อนหลักฐานลงในกระเป๋าสะพายข้าง รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กที่กระทำความผิดแล้วถูกผู้ใหญ่จับได้ แต่จะว่าไปเขาเองก็ผิดเหมือนกันที่จอตรถโดยไม่คำนึงถึงส่วนรวม

“ต่อให้เป็นผู้ใหญ่กว่าแล้วไง ผิดก็คือผิด...ไม่เห็นมีอะไรต้องกลัว!”

“ค่ะ” กุมาริกาเชิดหน้าขึ้นยอมรับ ดวงตากลมโตวาวบ้อยอย่างไม่สบอารมณ์ “แต่นั่นก็เพราะว่าคุณไม่มีมารยาทก่อน จอตรถขวางท้ายรถคนอื่นแล้วยังไม่ปลดเกียร์ว่าง ตอนซื้อรถจ่ายเงินไม่ครบเหอะคะ คนขายถึงได้ไม่ให้เกียร์ N มาด้วย”

ชายหนุ่มยิ้มนิ่ง หรีตามองหล่อนอย่างพิจารณา

“แล้วนี่ยังเฉยอยู่ทำไมล่ะคะ มาแล้วก็รีบขับรถออกไปได้แล้วล่ะคะ ฉันไม่อยากสายตั้งแต่เปิดเทอมวันแรก”

“เห็นทีว่าผมคงขยับรถให้คุณไม่ได้หรอกครับ เพราะว่าผม...”

“นี่” กุมาริกาถอนหายใจเฮือก ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเขาจะต้องถ่วงเวลาด้วย หรือเขาคิดว่าหล่อนทำให้ทรัพย์สินของเขาเกิดความเสียหาย

ก็อาจเป็นไปได้...เขาอาจไม่มีมารยาทที่จืดจางทางทางจริงๆ แต่การที่หล่อนเปลือยไประบายอารมณ์กับรถของเขาจนละอะเทอะก็ไม่ใช่เรื่องถูก

“ก็ได้” กุมาริกาถล่ำทำถล่ำรับอยู่แล้ว “ฉันจะจ่ายค่าล้างรถให้ แต่คราวหน้าคราวหลังอย่าจืดจางแบบนี้อีกนะคะ เพราะโรงพยาบาลไม่ได้มีคุณเป็นผู้ให้บริการคนเดียว”

นิสิตสาวก้มลงเปิดกระเป๋า หมายใจจะหยิบเงินให้อีกฝ่ายเพื่อแสดงความรับผิดชอบ แต่แล้วก็ต้องตกใจเพราะเสียงโหวกเหวกโวยวายของใครคนหนึ่ง

“ไอ้หย้า! รถอ้าว!”

คนทั้งสองหันไปมองต้นเสียง ชายวัยกลางคนรูปร่างอ้วนท้วนกำลังปรี๋มายังรถยนต์สีขาว สีหน้าตกอกตกใจกับลวดลายการ์ตูนบนกระจกรถ พาให้กุมาริกาตกใจไม่แพ้กัน เพราะถ้ามนุษย์ลุงตรงหน้าเป็นเจ้าของรถ แล้วชายหนุ่มอีกคนเป็นใคร

กุมาริกาหันกลับไปทางคู่อริอีกครั้ง ไม่อยากเชื่อเลยว่ามุมปากที่โค้งขึ้นนิดๆ นั้นจะทำให้รู้สึกราวกับมีไม้หน้าสามมาฟาดลงตรงหน้าจนแตกกระจาย

เพี้ยง!

เมื่อครู่นี้หล่อนทำอะไรไปบ้างนะ!

“เด็กมือบอนที่โหนมันกล้ำทำกับรถอ้าวแบบนี้ละ!” อาแปะเจ้าของรถผรุสวาท ก่อนจะหันมาแยกเขี้ยวใส่กุมาริกา เพราะสังเกตจากรอยลิปสติกลายการ์ตูนวัยรุ่น “หรือว่าฝีมือลือ”

“เอ่อ...” กุมาริกาอีกอัก แปลกใจตัวเองที่กล้ำทำไม่กล้ำรับเหมือนอย่างเมื่อครู่ บางทีคงเพราะเจอมนุษย์ลุงตัวจริงเข้าให้ แค่เห็นอีกฝ่ายตีโพย

ตีพาย ถลึงตาตี่ๆ จนกว้างโต เหตุผลต่างๆ ที่เคยมีอยู่ในหัวก็กระเด็น กระดอนหายไปทั้งหมด

“สงสัยคงเป็นเจ้าของรถคันนี้มั้งครับ” ชายหนุ่มช่วยบ้ายเบี่ยงด้วยการพยักพยเปิดไปยังมินิคูเปอร์สีแดงด้านหลัง “ผมเดินมาถึงก็เห็น ‘เด็กมือบอน’ วาดการ์ตูนอยู่เต็มหน้าต่างหมดแล้ว”

ปากร้าย! กุมาริกาแอบค่อนข้างอด อัดคิดไม่ได้ว่าถ้าเขาจะช่วยหล่อนแล้วแอบจิกกัดในทีแบบนี้ ไม่ต้องช่วยกันเลยเสียยังจะดีกว่า

“หน้อย...” ชายวัยกลางคนจ้องมองมินิคูเปอร์คันสวยที่มีหมอนลายการ์ตูนคิดตีวางอยู่ท้ายรถ “ไอ้เด็กป้ามาไม่ลั้งสอน! แบบนี้มันน่าจะยางให้แตก”

อ้าว! กุมาริกาหันขวับไปหามนุษย์ลุงอีกครั้ง ด่าถึงพ่อแม่แบบนี้ชักเริ่มอยากสวนไปให้รู้แล้วรู้รอดว่าลุงนั่นละที่ไม่มีมารยาท แต่แล้วชายหนุ่มที่ยืนข้างๆ กลับพูดโกส่เกลี้ยเสียก่อน

“ผมว่าอย่าเลยครับ ที่เจ้าของรถแอบวาดการ์ตูนไว้บนรถลุงแบบนี้คงเพราะหงุดหงิดที่เอารถออกไม่ได้ แคร่รอยลิปสติก เอาเข้าคาร์วอชแบบเดียวก็สะอาดเอี่ยม แต่ถ้าลุงเอาคืนเด็กด้วยการแอบเจาะยาง เรื่องคงไม่จบง่ายๆ เผลอๆ อาจต้องเสียเวลาไปขึ้นโรงพักกันทั้งสองฝ่ายนะครับ”

“นั่นสิเสีย” หญิงวัยกลางคนที่ออกจากโรงพยาบาลมาพร้อมกันเมื่อครู่เห็นด้วย “เมื่อเช้าเสียบอกอ้าวว่าจะลั้งรถอยู่แล้วไม่ใช่หรอ อ้าวเราอย่าเสียเวลาเลยนะ แะเรื่องที่ลุงปวยอ้าวก็เครียดจะตายซัก”

มนุษย์ลุงถอนหายใจเฮือก หัวคิ้วขมวดมุ่นตามประสานก้าลังหงุดหงิด แต่ก็เลือกจะพาหญิงวัยกลางคนขึ้นรถเพื่อถอยกลับออกไปโดยไม่ต่อความยาวสาวความยืดอีก

สีหน้าอมทุกข์ของทั้งสองทำเอากุมาริกาสะท้อนใจนิดหน่อย ลืมคิดไปเสียสนิทว่าเหตุที่พวกเขารีบอาจเพราะต้องการพาลูกเข้าไปรับการรักษาโดยเร็วก็ได้

ถ้าหล่อนใจเย็นกว่านี้แล้วปล่อยวางเดินไปเรียกแท็กซี่ดีๆ แต่แรกหล่อนคงไม่ต้องเสียเวลา เสียอารมณ์ รู้สึกผิด...เห็น่อสิ่งอื่นใดคือไม่ต้องปล่อยไ้ตัวเบ้อเรอด้วย

กุมาริกาแหมปากน้อยๆ อดไม่ได้ที่จะหันไปหาชายหนุ่มข้างกายอีกครั้ง

“ขอโทษนะคะ” นิสิตสาวยกมือไหว้เขา ก่อนจะหลบตา เพราะอายที่หงุดหงิดใส่อีกฝ่ายไปเต็มประตู “ถ้ายังงั้นฉันขอตัวเลยดีกว่า ขอขอบคุณมากค่ะ ที่ช่วยปราบมณูษย์ลุง”

ชายหนุ่มวัยสามสิบหกไม่ทันได้ตอบรับ กุมาริกาก็รีบร้อนเปิดประตูเข้าไปนั่งในมินิคูเปอร์แล้วติดเครื่องยนต์ หมายจะรีบพาตัวเองไปให้พ้นๆ จากไ้ที่ปล่อยเอาไว้

หน้าแตกหมอไม่รับเย็บขนาดนี้ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องอยู่โรงพยาบาลแล้วละ!

มินิคูเปอร์สีแดงแล่นเข้ามาในรั้วโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งย่านริมแม่น้ำเจ้าพระยา เด็กนักเรียนหลายร้อยชีวิตกำลังเข้าแถวอยู่กลางสนาม ในที่สุดหล่อนก็มาไม่ทันเคารพธงชาติ ครั้นดับเครื่องยนต์ในลานจอดรถข้างศาลพระภูมิโรงเรียน นิสิตสาวก็รีบเปิดประตูก้าวลงไปทันที

เสียงเพลงมาร์ชโรงเรียนจากวงโยธวาทิตลอยมากระทบโสตประสาทพอหันไปทางสนามฟุตบอลอีกครั้ง แล้วเห็นนักเรียนทั้งหมดค่อยๆ ทอยยเดินเข้าอาคารอย่างเป็นระเบียบ กุมาริกาจึงไม่รอช้าที่จะตรงไปยังแผนกธุรการไ้อาคารไ้ลัฯ

ในฐานะนิสิตฝึกสอน ทางโรงเรียนมีกฎว่าห้ามขาดเกินสามครั้งต่อเทอม และถ้าสายสามครั้งถือเป็นขาดหนึ่งครั้ง เว้นเสียก็แต่จะมีเหตุจำเป็นจริงๆ ให้ทำเรื่องขออนุญาตผ่านทางอาจารย์พี่เลี้ยง แต่สิบห้านาทีแรกหลังการเข้าแถวยังเป็นช่วงเวลาไฮมูม หากเซ็นชื่อก่อนแปดโมงสิบห้าจึงไม่ถือว่า

สาย

กุมาริกาเร่งฝีเท้ามาถึงหน้าห้องธุรการ สมุดเซ็นชื่อที่ยังไม่ถูกเก็บเข้าไปข้างในทำให้หล่อนไม่รอช้าที่จะหยิบปากกามาเขียน เรียบร้อยดีแล้ว ถึงค่อยถอนหายใจโล่ง

“น้องคะ น้องฝึกสอนใช่ไหม” เสียงใครคนหนึ่งกำลังสาวเท้ามาหา

กุมาริกาทันไปทางต้นเสียง ก่อนจะเห็นว่าเป็นหญิงวัยกลางคนแต่งกายสุภาพ ผมสีดำสนิทที่เริ่มมีสีดอกเลาแซมนั้นถูกรวบเป็นมวยเนียบกริบอย่างที่ได้ได้ไม่ยากกว่าคงเป็นอาจารย์ในโรงเรียน

“สวัสดิ์ค่ะ อาจารย์” กุมาริกายกมือไหว้ ยิ้มทักทายเล็กน้อยตามประสาคนมนุษยสัมพันธ์ดี

“สวัสดิ์จ้า เรียกพี่ศรีนวลก็ได้ พี่เป็นผู้ช่วยผู้อำนวยการ วันนี้น้องมีสอนคาบแรกหรือเปล่าจ๊ะ”

“ไม่ค่ะ สอนคาบสองค่ะ”

“จ้ะนิตเลย” ผู้ช่วยผู้อำนวยการวัยกลางคนไม่รอช้าที่จะส่งถาดของว่างเล็กๆ กับแก้วกาแฟในมือให้ “ถ้ายังงี้เดี๋ยวพี่ฝากเอาให้ ผอ. นพคุณหน่อยได้ไหมจ๊ะ พอดีพี่ต้องเสียมาตั้งแต่เมื่อวาน นี่ข้าศึกก็ตั้งท่าจะบุกยึดประตูเมืองอีกแล้ว”

“ผอ. นพคุณ เหนื่อยค่ะ” กุมาริกาประหลาดใจเล็กน้อย จำได้ว่าตอนมาประชุมกับคณะครูเมื่อช่วงสองสัปดาห์ก่อน ผู้อำนวยการชื่อสุพรรณษา

“หม่อมราชวงศ์นพคุณ คุณาบดีนทร์ ทายาทเจ้าของโรงเรียนนะจ๊ะ พอดี ผอ. สุพรรณษาต้องผ่าตัดซีกโกลแลตซิสต์ หมอส่งพนักงานสิบห้าวัน คุณชายเลยมารักษาการแทนชั่วคราว อื๊ย!” ศรีนวลสะดุ้ง สีหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเพราะหนึ่งข้าศึกกำลังคุกคามอย่างหนัก “ถ้ายังงี้พี่ขอตัวก่อนแล้วกันนะจ๊ะ”

“ค่ะๆ ได้ค่ะ” กุมาริการับรับ เพราะเห็นสีหน้าอีกฝ่ายดูไม่ไหวจริงๆ “พี่ศรีนวลรีบไปเถอะค่ะ”

“ขอบใจมากนะจ๊ะ” ว่าแล้วร่างอวบๆ ของหญิงวัยกลางคนก็เร่งฝีเท้าไปตามทางเดินฝั่งขวาของอาคาร

กุมาริกายังไม่คุ้นกับส่วนต่างๆ ในโรงเรียนมากนัก เมื่อเห็นว่าทางนั้นเป็นแผนกธุรการยาวไปหลายห้อง หล่อนจึงหันไปมองสำรวจทางตรงข้ามห้องกรรณังกระจกสีด้าที่บตรงหัวมุมอาคารมีป้ายไม้แกะสลักด้านบนเขียนกำกับเอาไว้ว่า ‘ห้องผู้อำนวยการ’

สาวร่างบางในชุดนินลิตก้าวไปยังที่หมาย อดเกร็งไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงทายาท หม่อมเจ้าณพรัตน์ คุณาภดินทร์ ผู้ก่อตั้งโรงเรียนแห่งนี้ ยิ่งลงมารักษาการแทนผู้อำนวยการเอง ทำทางคงเป็นหม่อมราชวงศ์วัยกลางคนมาดเนียบ ระเบียบจัดแห่งๆ

นินลิตสาวเอาหน้าแนบไปใกล้ๆ ประตูกระจกสีด้าที่บ สอดสายสายตาดูว่าผู้อำนวยการ หม่อมราชวงศ์ณพคุณนั่งอยู่ส่วนไหน หล่อนจะได้รับเอากาแฟกับของว่างไปให้โดยไม่เปลืองทำอะไรผิดที่ผิดทาง เพียงแค่เวลาไม่นาน...กุมาริกาก็สังเกตเห็นชายร่างสูงในชุดสุทสากลอย่างตึงนุ่งอยู่ที่โซฟา มือทั้งสองข้างกางหนังสือพิมพ์ปิดบังใบหน้าส่วนล่างไปกว่าครึ่ง แต่ดวงตาคมๆ มองตรงมาที่หล่อน

ให้ตาย! เขามองมาตั้งแต่เมื่อไรกันนะ บางทีอาจตั้งแต่ที่เห็นหล่อนเดินมาด้อมๆ มองๆ หน้าห้องนั้นละ...

กุมาริกานำหน้าเป็นรอบที่สองของวัน ไม่อยากเชื่อเลยว่าอุตุส่าห์ตั้งใจระมัดระวังตัวแท้ๆ แต่กลับเปลืองทำเรื่องน่าอายได้ หล่อนไม่รอช้าที่จะเคาะมือเบาๆ ตามมารยาท แล้วค่อยๆ เปิดประตูกระจกสีด้าเยี่ยมหน้าเข้าไป

“ขออนุญาตค่ะ”

“เชิญครับ” เขาปิดหนังสือพิมพ์

นินลิตสาวจึงก้าวเข้าสู่ด้านใน หล่อนหันหลังให้อีกฝ่ายเพื่อปิดประตูระหว่างนั้นก็อธิบายเหตุผลของการมาทำลับๆ ล่อๆ ไปด้วย “พีธีรีนวลห้องเสีย เลยให้หนูเอากาแฟกับของว่างมาให้ค่ะ”

กุมาริกาหันกลับไปทางทายาทเจ้าของโรงเรียนอีกครั้ง เป็นเวลาเดียวกับที่เขาเพิ่งลุกขึ้นจากโซฟา ทำให้หล่อนได้เห็นใบหน้าเขาอย่างเต็มตาครั้งแรก

“คะ...คุณ!” หญิงสาวเผยปากอย่างตกตะลึง ก่อนจะกะพริบตาปริบๆ เพราะไม่อยากเชื่อเลยว่านอกจากที่เขาจะไม่ใช้หม่อมราชวงศ์วัยกลางคนอย่างที่เคยคิดแล้ว ยังเป็นคนเดียวกับชายหนุ่มผู้กรณีที่ลานจอดรถโรงพยาบาลด้วย

“โลกกลมดีเหมือนกันนะครับ”

กลมจนน่าเกลียดเลยละ!

กุมาริกาเพียงแค่อคิดในใจ แต่ไม่ได้พูดอะไรนอกจากยิ้มตอบเขาแห้งๆ หัวใจดวงน้อยๆ เต้นรัวระทึก สมองคิดทบทวนว่าเมื่อเข้าหล่อนต่อว่าเขาด้วยถ้อยคำใดบ้าง แม้จะค่อนข้างแน่ใจว่าตัวเองไม่เคยพูดจาหยาบคาย แต่ดูเหมือนหล่อนจะประชุดเขาไปหลายดอก

ทั้งเรื่องที่เขาเล่าหาเขาไร้มารยาท ซื่อตรงจ่ายเงินไม่ครบ คนขายเลยไม่ให้เกียร์ N มาด้วย โอ๊ย...ใครก็ได้เอาปั๊มมาคลุมศีรษะหล่อนที่ไม่ให้เกียร์ N มาด้วย โอ๊ย...ใครก็ได้เอาปั๊มมาคลุมศีรษะหล่อนที่

กุมาริกามือไม้ลั่นไปหมด นี่ก็อยากให้ประเทศไทยเกิดแผ่นดินไหวแล้วลုပ်หล่อนลงใต้พื้นธรณีไปเสียเดี๋ยวนี้

“เออวางไว้ตรงนี้ก็ได้อ” นพคุณหลုပ်ตาลงมองเครื่องตี้มและของว่างในมือหล่อน

หญิงสาวจึงต้องพยายามรวบรวมสติ ก้าวไปวางของลงบนโต๊ะกระຈกเล็กๆ หน้าชุดโซฟารับแขกอย่างระมัดระวัง “เมื่อเข้านี้ผมคิดว่าคุณจะไปเรียนเสียอีก”

“เอ่อ...” กุมาริกาหันไปสบตาชายหนุ่ม “หนูอยู่ปีห้าแล้วคะ ปีนี้ต้องฝึกสอนทั้งปี”

“ถ้าฉันครวหลังควรมาให้เร็วกว่านี้นะครับ” เขาถือโอกาสตักเตือน “ได้ชื่อว่าเป็นครู...อย่างไรเสียก็ควรเป็นแบบอย่างที่ดี ถึงโรงเรียนจะอนุโลม

ให้เซ็นชื่อเข้าสอนได้ก่อนแปดโมงสิบห้านาที แต่ก็ควรมาถึงโรงเรียนก่อน
เดี๋ยงๆ เคารพธงชาติ เว้นแต่จะมีเหตุจำเป็นจริงๆ”

“แต่คุณ...เอ๊ย! ผอ. ก็เห็นแล้วว่ามันเป็นเหตุสุดวิสัย” กุมาริกา
อดไม่ได้ที่จะแย้งตามประสาเด็กรุ่นใหม่กล้าแสดงความคิดเห็น ทั้งยังไม่
เข้าใจด้วยว่าทำไมเขาถึงยังตำหนิหล่อน ทั้งๆ ที่ตัวเองก็อยู่ในเหตุการณ์
และรู้ว่าหล่อนเอาจริงเอาจังจากซองไม่ได้

เห็นทีว่า ผอ. คุณชายคงยังโกรธเรื่องที่หล่อนปล่อยไประบายอารมณ์
ใส่เขาชุดใหญ่แน่ๆ

“ถ้าคุณไม่เสียเวลาไปวาทกรรมตุนลงบรรณคดี คุณอาจมาถึงก่อน
ครึ่งชั่วโมงครับ”

เป็นเหตุผลที่ทำเอากุมาริกาเหวอ แต่เวลาเดียวกันก็ไม่อาจปฏิเสธได้
ว่าเขาพูดถูก

“ค่ะ” หล่อนจำต้องก้มหน้ายอมรับ “งั้นต่อไปหนูจะมาก่อนเจดโฆง
ทุกวัน และจะไปช่วยอาจารย์ท่านอื่นๆ ยืนรับเด็กหน้าโรงเรียนด้วยค่ะ”

กุมาริกาไม่รู้เหมือนกันว่าอะไรตลใจให้พูดแบบนั้น บางทีอาจเป็น
ความอยากเอาชนะ หรืออยากทำดีเถิดโทษ แต่ที่รู้ๆ คือรอยยิ้มมุมปากเยี่ยง
คนถือไฟเหนือกว่าของเขากำลังชวนให้รู้สึกเหมือนมีมัจจุราชยืนหายใจรด
ต้นคอไม่มีผิด

“ดีครับ ถือเป็นตัวอย่างที่ดี”

ช่วยแล้วไง...เล่นกับใครไม่เล่น!

กุมาริกาคิดแล้วก็อยากตบปากตัวเอง แต่ที่ทำได้จริงๆ กลับเป็น
เพียงแค่การยืนหนึ่ง เชื่อขนมกินได้เลยว่าตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป ผอ. คุณชาย
คงมิวายจ้องจับผิดหล่อน

“ว่าแต่คุณชื่ออะไร”

นั่นปะไรละ! เขาถามชื่อเตรียมกาหัวให้ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมิน
ฝึกสอนแล้ว

“กุมาริกาละ” หญิงสาวตอบเสียงอ่อน หน้าจ้อยนิดๆ ถึงแม้ว่าเขาจะกำลังยิ้มให้อย่างเป็นทางการก็ตาม

“ยินดีต้อนรับสู่โรงเรียนคุณาภดิษฐ์ครับ กุมาริกา”

“ไม่! ไม่ยินดีสักนิด...กุมาริกานี้กอยากกรี๊ดร้องให้ลั่น แต่กลับทำได้เพียงยิ้มตอบบางๆ ตามมารยาท

“ยินดีที่ได้มาฝึกสอนที่นี่เช่นกันค่ะ ผอ.”

โอเอ๋ย...โลกนี้จะมีใครช่วยเท่าหล่อนอีกไหม!

๒

เรือนกุมาริกา & บ้านคุณาบดีนทร์

ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยไปทางทิศตะวันตก แสงแดดยามเย็นทอดทอดลงตกกระทบบึงบัวขนาดใหญ่ย่านชานกรุง ติดกันคือเรือนไม้ทรงไทยประยุกต์ ซึ่งมีระเบียงกว้างเปิดให้บริการเป็นร้านอาหารภายใต้ชื่อ ‘เรือนกุมาริกา’

“ฮะ...ฮ่า...ฮ่า!” เสียงหัวเราะของชายหนุ่มวัยสามสิบสามทำเอากุมาริกาหน้าคว่ำ ดวงตากลมโตมีประกายชุ่มน้ำเล็กน้อย ยามมองตรงไปยังเจ้าของเสียงที่นั่งอยู่ตรงข้าม

“ไม่เห็นตลกตรงไหนเลยพี่หมีก นื่องกำลังตกที่นั่งลำบากแท้ๆ แทนที่จะช่วยปลอบใจ กลับมาหัวเราะเยาะซ้ำเติมกันอีก”

“สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม”

กุมาริกาเหวอ พุดไม่ออกบอกไม่ถูกเลยที่เดียวยามเห็นเซตชลตักน้ำจิ้มซีฟู้ดราดปลาหมึกย่างบนโต๊ะแล้วเอาเข้าปาก หล่อนอดไม่ได้ที่จะหันไปมองขอความช่วยเหลือจากเซตพนาที่มักจะอ่อนโยนกับผู้หญิงมากกว่า

“พี่ก็ขอเอาใจช่วยให้หมดตื่นแต่เช้า ไปถึงโรงเรียนก่อนเจตโหม่งทุกวันก็

แล้วกันนะ”

สาบานเถอะว่านั่นไม่ได้กำลังตอกย้ำซ้ำเติมหล่อนอีกคน!

“พี่หมีนะ” กุมาริกาค้อน ไม่อยากเชื่อเลยว่าพี่ชายทั้งสองจะยังซ้ำในความผิดพลาดของหล่อน “มดโป่งแล้วทั้งสองคนเลย รู้แบบนี้ไม่เล่าให้ฟังดีกว่า”

“ก็ใครสั่งใครสอนให้มดบอมนั้นเด็กๆ ละ” เขตพนาถือโอกาสอบรมน้องสาว เพราะเขาไม่คิดว่าการที่หล่อนเจ้าคิดเจ้าแค้น เอาคืนมนุษย์ลุงด้วยการวาดการ์ตูนลงบนรถจะเป็นเรื่องถูกต้อง ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะจอตระยงไร้มารยาทและสร้างความเดือดร้อนให้กุมาริกาจนกระทั่งตาม

“แล้วเรื่องปากไวของมดอีก พี่บอกกี่ครั้งแล้วว่าให้รู้จักระมัดระวังยิ่งมดกำลังจะเป็นแม่พิมพ์ของชาติยิ่งต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดี อย่างที่ผอ. คุณชายของมดบอกนั่นแหละ”

“อ้อ...” กุมาริกาขลุ่ย “อย่าเรียกว่า ผอ. คุณชายของมดนะ อีตาคุณชายนั่นก็แค่มารักษาการแทน ผอ. ของมดแค่วันที่วันเท่านั้นแหละ เดี่ยวเขาก็ต้องกลับไปนั่งบัลลังก์นางฟ้าเหมือนเดิม”

“บัลลังก์นางฟ้า” เขตชลเลิกคิ้วนิดๆ ขณะเขตพนาเองก็อดแปลกใจไม่ได้

“ก็แก่อัฒมพรบริษัท NP GROUP ที่ทำเครื่องสำอางเพี้ยน” กุมาริกาเป็นลูกค้าประจำของเครื่องสำอางแบรนด์นี้ เลยพอรู้อยู่บ้างว่าเป็นธุรกิจหลักๆ ของตระกูลคุณาภดิษฐ์ ซึ่งก่อตั้งโดย หม่อมราชวงศ์ณนัท คุณาภดิษฐ์ พี่สาวแท้ๆ ของหม่อมราชวงศ์นพคุณ แต่ทุกวันนี้ตำแหน่งประธานบริษัทอยู่ในความรับผิดชอบของคุณชาย

“เพี้ยนแปลว่านางฟ้า มดเลยเรียกว่าบัลลังก์นางฟ้า”

เขตชลถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน แต่เวลาเดียวกันก็อดขำในความเจ้าคิดเจ้าแค้นแบบเด็กๆ ไม่ได้ เห็นกุมาริกาตัวเล็กๆ แบบนี้ แต่บ๊วจะมีอคติกับใครก็กัดไม่ปล่อย ทั้งยังกัดได้แบบเจ็บๆ คันๆ สมชื่อ ‘มดตะนอย’

เสียด้วย

“พี่หมีเพิ่งตื่นนอนไม่ทันขาดคำ ปากแบบนี้ละสิเร...จะจบบมหาลัยอยู่แล้วถึงได้ไม่มีใครกล้าจับ”

“แต่แม้ว่าเพราะหมีกับหมีคอยตามสแกนทุกอย่างมากกว่าละมั้ง” เสียงหญิงสูงวัยดังขึ้นพร้อมๆ กับที่ตัมยำกึ่งขามโตถูกเสิร์ฟลงบนโต๊ะ

เล่นเอาเสียขายหนุ่มทั้งสองถึงกับหันไปมองอย่างคาดไม่ถึง เพราะคุยกันเพลินจนไม่รู้เลยว่ามารดาของพวกเขามาตั้งแต่มื่อไร

ปกติแล้วช่วงเย็นๆ แบบนี้ลูกค้าในร้านจะค่อนข้างเยอะ มุลิลามักคุ้นอยู่กับการดูแลความเรียบร้อยในร้าน หรือบางครั้งก็ต้องช่วยลูกจ้างเสิร์ฟอาหารเองด้วย

“ใช่ค่ะ” กุมาริกาถือโอกาสหาพวก “ถ้าอีกหน่อยมดต้องขึ้นคานจริงๆ คงเพราะมีพี่ชายแบบพี่หมีกับพี่หมีนี่แหละ ชอบหาว่ามดปากร้าย แต่ตัวเองนั้นแหละร้ายกว่ามดอีก”

แต่เลิกจนโตกุมาริกาไม่เคยมีแฟนเลยสักคน ใช่ว่าหล่อหน้าตาตัวซีริวซีเหร่ หรือไม่เคยมีเพศตรงข้ามมาสนอกสนใจ แต่ไม่ว่าใครก็ตามที่ทำท่าอยากขายขนมจีบ พอเจอพี่ชายหล่อหน้าตาดีจริงใจก็ถอดใจไปหมด

อย่างเซตพนาพี่ชายคนโต อาจารย์มหาวิทยาลัยหนุ่มเนื้อหอมที่มองจากภายนอกดูเหมือนสุภาพ อ่อนโยน แต่ที่จริงแล้วเลือดเย็นเสียยิ่งกว่าผีดิบ เขาสามารถฆ่าคนให้ตายทั้งเป็นได้เพียงเพราะคำพูดนี้ๆ ไม่ใช่ประโยชน์ ในขณะที่เซตชลอาจจะเข้าถึงง่ายกว่านิดๆ แต่มาตรฐานก็สูงลิ่วไม่ว่าหล่อหน้าตาดีเพื่อนชายมาแนะนำให้รู้จักก็ร้ายๆ ก็ไม่มีใครเคยผ่านเกณฑ์ของเขา

“เอ่อ...” เซตชลกระแอมกระไอเล็กน้อย เมื่อเห็นสายตาเอือมระอาของมารดา “เมื่อที่เราคุยกันเรื่องที่มดไปก่อคดีเอาไว้กับ ผอ. คุณชายที่โรงพยาบาลไม่ใช่เธอครับ”

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลย” มุลิลาทือโอกาสตักเตือน เพราะล่าสุด

สองเซตก็เพิ่งแผลงฤทธิ์เสียจนนักศึกษาแพทย์ที่มาจีบลูกสาวหล่อนตัดสินใจล่าถอยไป แล้วไหนจะพี่ชายของเพื่อนลูกสาวที่เป็นถึงนายหัวเจ้าของฟาร์มมุกทางใต้

“แม้ว่าจะพูดเรื่องนี้หลายทีแล้ว แต่งานในร้านก็ยุ่งๆ จนลืมไปทุกทีไหนๆ ก็ไหนๆ...ต่อไปถ้ามีหนุ่มมาจีบน้อง หมึกกับหมึกก็เลิกทำตัวเป็นพ่อหวงลูกสาวได้แล้ว น้องไม่ใช่เด็กๆ แล้วนะ”

“นั่นสิ” ผู้เป็นบิดาซึ่งรับหน้าที่พ่อครัวใหญ่ประจำร้านยกผัดผักรวมมิตรมาเสิร์ฟเพิ่มเติมบนโต๊ะ เนื่องจากเป็นเมนูโปรดของลูกชายคนโต “พ่อเป็นพ่อแท้ๆ ยังไม่หวงเจ้ามดมันเลย แกสองคนอย่าให้พ่อต้องขายหน้าชาวบ้านเชียวนะ มีลูกสาวกับเขาอยู่คนเดียว สวยก็สวย แต่ดันขายไม่ออก”

“โธ่พ่อ...” เซตชลแย้ง “ไอ้หมอตีที่มากิจบยาหมดมันไวใจได้เสียเมื่อไรกันล่ะ เห็นชอบอัปรูปตัวเองลงอินสตาแกรมแล้วโพสต์สเตตัสเสียๆ ว่าโสดอย่างนั้นโสดอย่างนี้ ทำทางเจ้าชู้จะตาย ส่วนพี่ชายเพื่อนยายมดก็เคยแต่งงานมาแล้ว ถ้าเป็นคนดีจริงเมียเก่าคงไม่ทิ้งไปหรอกครับ ผู้ชายสมัยนี้หาดีได้ง่ายๆ ที่ไหน”

“เหมือนแกสองคนใช้ใหม่ล่ะ เทียวหลอกสาวๆ เป็นว่าเล่น” มุลิลาสวน

พี่ใหญ่ของเรือนกุมาริกาที่เพิ่งดักตั้มยาพุ่งเข้าปากหมาดๆ จึงถึงกับไอค็อกเค็กเพราะติดคอก แต่ดีที่เขากลืนทัน ตอนนั้นเลยไม่ต้องสำลักออกมา

“อย่าเหมารวมสิครับ ผมไม่ได้กะล่อนแบบไอ้หมึก” มือหนายกแก้วน้ำขึ้นดื่มหนึ่งๆ ผิดกับคนถูกพาดพิงที่หันไปมองอย่างเหลือเชื่อ

เอาตัวรอดดี๊อ้อ แบบนี้เลยหรอวะ!

“แต่เนิงๆ เงียบๆ ก็พาดเรียบนะครับไอ้พี่หมี!”

มีเสียงหัวเราะดังขึ้นรอบๆ โต๊ะ เพราะดูเหมือนว่าสองหนุ่มพี่น้องจะไม่มีใครยอมกันง่ายๆ กุมาริกาเห็นแล้วหมั่นไส้เสียจริงๆ แม้จะรู้ว่าพี่ชายทั้งสองไม่เคยหลอกสาวที่ไหนก็ตาม

เขตชลอาจะกะล่อน ชอบหยอดสาวๆ อยู่บ้าง แต่เอาเข้าจริงแล้ว เขาเป็นพวกวัตถุดิบราชน ปากเก่งไปอย่างนั้น เคยมีอะไรกับผู้หญิงจริงๆ หรือเปล่าก็ยังไม่รู้ ส่วนเซตพนาเป็นพวกรักไม่ยุ่งมุ้งเต่งาน อายุปาเข้าไป สามสิบห้าแล้วแต่ก็ยังไม่มีแฟนเป็นตัวเป็นตน

“ว่าแต่...มดไปทำอะไรที่โรงพยาบาลล่ะลูก ถึงได้แผลไปมีเรื่องกับ ผอ. เข้า” ดอกเตอร์พนัสมาไม่ทันฟังลูกสาวเล่าประสบการณ์ฝึกสอนวันแรก เนื่องจากมัวสาละวนอยู่กับการทำของโปรดให้ลูกๆ ในครัว

“มีอุบัติเหตุชนิดหนอยคะ” กุมาริกาถอนหายใจเบาๆ เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่ทำให้หล่อนต้องไปโรงพยาบาลโดยไม่คาดฝัน “ที่จริงก็ไม่ผิด มีรถคันหนึ่งฝ่าไฟแดงมาตอนที่มดกำลังจะไปโรงเรียน มอเตอร์ไซด์คันที่อยู่ข้างหน้ามดเลยหักหลบจนพลิกคว่ำ”

“ตายจริง!” มารดาอุทาน ยกมือทาบอกอย่างตกตะลึง “แล้วเขาเป็นอะไรมากหรือเปล่าลูก”

“ถ้ามดเบรกไม่ทันคงสาหัสแน่คะ” กุมาริกาคิดแล้วยังแอบขนลุกไม่หาย จำได้ว่าตอนนั้นหล่อนตกใจมากๆ คิดว่าตัวเองอาจทำให้เขาเป็นอันตรายเลยรีบเปิดประตูลงจากรถไปดู ก่อนจะพบว่าชายหนุ่มนอนครวญอยู่หน้ารถของหล่อน “เห็นหมอบอกว่าเขาหัวแตกและมีบาดแผลตามตัวนิดหน่อย ส่วนอื่นๆ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง”

“แล้วมดติดต่อบอกญาติๆ เขาหรือยัง” มุลิกาเป็นห่วงตามประสาน มีใจาริต่อคนรอบข้าง

“พยาบาลติดต่อแล้วคะ แต่มดไม่ทันได้อยู่เจอญาติๆ เขา เพราะต้องรีบไปสอน” เล่าถึงตรงนี้ กุมาริกาก็ยังแอบเซ็งไม่หาย “ไม่นึกว่าจู่ๆ จะต้องมามีเรื่องกับ ผอ. คุณชาย”

“เอาน่า...อย่างน้อยๆ ลูกสาวแม่ก็ได้ทำความดี แม่เชื่อว่าไม่ช้าก็เร็ว มดต้องได้สิ่งดีๆ ตอบแทนแน่นอน”

เป็นคำปลอบโยนที่ทำให้กุมาริกายิ้มออก หากพี่ชายสองคนของ

หล่อนพูดจน่าฟังแบบนี้ หล่อนคงหายเซ็งนานแล้ว

“งั้นเดี๋ยวมาดขอตัวไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนนะคะ ค่ะ นี่ว่าจะเตรียมแผนการสอนต่อด้วย”

ปกติบ้านของกุมาริกามักจะกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันแค่มือเช้า ส่วนมืออื่นๆ ขึ้นอยู่กับความสะดวกของแต่ละคน เนื่องจากต่างฝ่ายต่างมีภาระต้องรับผิดชอบ อย่างพี่ชายสองคนของหล่อน นอกจากเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย...เซตพนา ยังต้องดูแลฟาร์มผักออร์แกนิก ซึ่งอยู่ห่างไปจากบ้านพอสมควร ส่วนเซตชลเรียนจบปริญญาโทด้านบริหาร สามปีก่อนจึงต่อยอดธุรกิจครอบครัวด้วยการทำรีสอร์ตเล็กๆ ใกล้ฟาร์มผัก และมีบริการล่องเรือรับประทานอาหารชมทิวทัศน์ริมแม่น้ำเจ้าพระยา บางครั้งเขาก็ไปนอนค้างที่นั่น

“แล้วอย่าอยู่ตึกมากนักละ พรงี้ตื่นไม่ทันไปยืนรับเด็กก่อนเจ็ดโมง โดน ผอ. คุณชายกตเกรตจะหาว่าไม่เตือน” เซตชลเย้าพลางใช้ส้อมจิ้มปลาหมึกย่างชิ้นสุดท้ายลงคลุกกับน้ำจิ้มซีฟู้ด

แต่ยังไม่ทันได้เอาเข้าปาก ความหมั่นไส้ก็ทำให้กุมาริกาตะครุบมือพี่ชาย แล้วก็ลงไปยังปลาหมึกเสียเอง

“มด!” เซตชลมองใบหน้าน่ารักของน้องสาวที่กำลังฟินกับปลาหมึกย่างของเขา ก่อนจะมองจานอันว่างเปล่าอย่างแสนเสียดยิ่ง

“ช่วยไม่ได้ ใครอยากให้มันแต่จ้อล่ะคะ” กุมาริกายกคิ้วข้างหนึ่งอย่างผู้ชนะ ก่อนจะรีบลุกขึ้นวิ่งหนีจนคนเป็นพี่ได้แต่ขบกรามกรอดๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของคนที่เฝ้ารอบครัว

ถ้าไม่ใช่ น้องสาวแท้ๆ ละก็...เขาตามไปจับหักคอมาอย่างกินแทนปลาหมึกแล้วละ!

ประจักษ์สูงกว่าสามเมตรถูกเปิดออกด้วยระบบอัตโนมัติ รถยนต์สีขาวราคาหลักล้านแล่นมาในเขตบ้านคุณาปดินทร์ ซึ่งเป็นวังเก่าถูกสร้าง

โดยต้นราชสกุลเมื่อร่ำวัยกว่าปีก่อน แต่ปัจจุบันนี้ได้ตกเป็นของทายาทคนปัจจุบันคือหม่อมราชวงศ์นงนภัส

ล้อทั้งสี่ชะลอจอดหน้าตึกสามชั้นสไตล์อิตาลี นพคุณในชุดสูทสากลอย่างดีก็เปิดประตูก้าวลงมาบนถนน ก่อนจะเดินขึ้นบันไดไปยังห้องโถงด้านใน ซึ่งตกแต่งด้วยโชนีสีเขียวและสีน้ำตาลเป็นหลัก เพอร์นิเจอร์ทั้งหมดเป็นแบบลอยตัว เมื่อประกอบกับธรรมชาติอันร่มรื่นรอบๆ ตัวอาคาร ว่างเก่าหลังนี้จึงให้ความรู้สึกเรียบง่ายและอบอุ่นมากกว่าหรูหรา

“คุณชายเก่า...” สาวใช้ที่ยืนอยู่ใกล้ๆ โต๊ะโทรศัพท์ยิ้มทัก หล่อนสวมเสื้อคอขาวสีขาวสะอาดสะอ้านกับผ้าถุงสำเร็จสีเขียวมะกอก ซึ่งเป็นเครื่องแบบของคนรับใช้ “เมื่อครู่ดิฉันกำลังจะโทรศัพท์ถึงคุณชายเลยล่ะ”

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ” ราชินิกุลหนุ่มถามไม่ทันขาดคำ ประตูห้องทำงานทางด้านซ้ายมือของห้องโถงก็ถูกเปิดออกมา

“อ้าว เก้า” ราชินิกุลหญิงวัยห้าสิบแปดยิ้มทัก “กลับมาตั้งแต่เมื่อไร พี่กำลังจะให้มะปรางโธร. ถามพอดีว่าวันนี้จะกินมื้อเย็นที่บ้านหรือเปล่า”

“เพิ่งกลับมาครับพี่แก้ว” นพคุณยิ้มตอบตามตรง พอเดาได้ว่าเหตุที่พี่สาวสั่งคนรับใช้โธร. ถามก็เพราะความเป็นห่วง “พอดีที่บริษัทมีงานต้องเคลียร์นิดหน่อยก็เลยกลับช้า”

“ถ้างานที่บริษัทยุ่งๆ ช่วงนี้ เรื่องงานโรงเรียน...ให้เป็นหน้าที่รองผู้อำนวยการรักษาการแทนก็ได้นะ”

“พี่แก้วอย่าห่วงเลยครับ” รองผู้อำนวยการมีภาระงานที่ต้องรับผิดชอบมากมายอยู่แล้ว อะไรที่พอทำได้นพคุณจึงอยากทำเองมากกว่า “บริษัทกับโรงเรียนไม่ไกลกันมาก อีกอย่างมีคุณตุลย์กับวิคคอยช่วย งานที่บริษัทเลยเบาไปได้เยอะ”

หม่อมราชวงศ์หนุ่มหมายถึงเพื่อนสนิทที่เล่นหัวกันมาตั้งแต่เด็กๆ และเรียนด้วยกันกระทั่งจบปริญญาโท

ตุลย์ เศรษฐกร ลูกชายของหม่อมราชวงศ์ผ่องศรี...เพื่อนสนิทของ

พี่สาวเขา ซึ่งเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนใหญ่ของ NP GROUP ส่วนwirงรองเป็นลูกสาวของอดีตผู้จัดการ อายุอ่อนกว่าเขากับตุลย์สามปี ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้จัดการแทนพ่อ เป็นทั้งเพื่อนและผู้ช่วยที่ดี

“พูดถึงหนูวิ...เห็นหน้าค่าตากันมากี่หลายปี เมื่อไรจะมีข่าวดีให้พี่ชื่นใจสักทีล่ะ”

“ผมกับวิเป็นแค่เพื่อนกัน จะมีข่าวดีอะไรได้ล่ะครับ” ราชินิกุลหนุ่มยิ้ม ไม่อยากเชื่อเลยว่าพี่สาวจะยังเพียรถามเรื่องนี้ได้อย่างไม่รู้หน่าย

“แต่หนูเธอยังไม่มีใคร พี่ว่า...แก่น่าจะลองมองหนูวิในแบบที่มากกว่าเพื่อนดูบ้าง เพราะแกกับหนูวิก้เข้ากันได้ดี รูปร่างหน้าตาหนูวิหรือก็ได้ซี้ริ้วซี้เหร่อะไร ออกจะน่ารักชวนมองด้วยซ้ำ”

“ผมกับวิสนิทกันเกินกว่าจะคิดเรื่องนั้นแล้วล่ะครับพี่แก้ว อีกอย่าง... วิเขาชอบทำงานมากกว่า ไม่อย่างนั้นคงทั้งผมกับคุณตุลย์ไปนานแล้ว หนุ่มๆ รุมจีบเขาเยอะจะตาย”

เป็นคำปฏิเสธที่ทำให้คนฟังถอนหายใจเล็กลงๆ ก่อนจะฉุกคิดถึงหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่อยู่ลึกลับก้นกันเป็นอย่างดี

“จ้ะหนูพี่พี่ล่ะ”

“พี่พีเป็นน้องสาวคุณตุลย์ก็เหมือนน้องสาวแท้ๆ ของผมครับ” นพคุณยิ้ม ผิดกับอีกฝ่ายที่ยังคงหนักอกหนักใจ

คนหนึ่งที่อยู่จะเข้ากันได้ก็ไม่ใช่สเปก อีกคนหนึ่งที่เคยบพร้อมเหมาะสมก็เกิดเอ็นดูแบบน้องไปเสียอีก...

ก่อนหน้านี้ไม่ว่านางนงนั้จะเพียรแนะนำลูกสาวเพื่อนๆ จากตระกูลใด แต่นพคุณก็ยังไม่มีแว่วว่าจะอยากสานสัมพันธ์ด้วย อาจมีบ้างที่ลองคบ เพราะผู้ใหญ่บอกว่าเหมาะว่าดี แต่ไม่นานด้วยซ้ำก็มีเหตุให้ต้องเลิกรากันไป

“แต่ปีนี้แกอายุสามสิบหกแล้วนะ ควรจะเริ่มคิดเรื่องคู่ครองได้แล้ว” ราชินิกุลคนที่ถือโอกาสเตือน “อย่าลืมว่าแกเป็นคนเดียวที่จะสืบราชสกุลคุณาภดิษฐ์ได้”

“เรื่องนั้นผมทราบดีครับ คุณาบินทร์ไม่สิ้นสุดแค่ที่ผมแน่นอน”

“เห็นพูดแบบนี้ตลอด...พี่ละอยากรู้จริงๆ ว่าผู้หญิงแบบไหนที่จะถูกใจแก พี่จะได้ไปทาบตามมาให้” นงนัทส์วิวยประชดนิตๆ แต่กลับทำเอาหม่อมราชวงศ์หนุ่มมึน

ผู้หญิงที่ถูกใจนั้นหรือ...จู่ๆ ใบหน้าน่ารักของนิสิตสาวที่เจอในลานจอดรถโรงพยาบาลก็ลอยมาในสมอง

แม้หล่อจะทำตัวน่าตีไปหน่อย แต่ก็ดูจริงใจ ไร้เดียงสาในแบบเด็กๆ เมื่อรู้ตัวว่าผิดก็พร้อมจะขอโทษ บ่งบอกให้รู้ว่าไม่ใช่คนมีโอ้โก้หรือชอบเอาชนะคะคานอย่างไร้เหตุผล ไหนจะตอนที่หล่อมาต่อมๆ มองๆ เขาก็หน้าห้องผู้อำนวยการอีก

นพคุณไม่เคยเจอผู้หญิงแบบนี้มาก่อน...ผู้หญิงที่ดูอ่านง่าย ไม่ซับซ้อน น่ารักบริสุทธิ์สมชื่อภูมิрика

“แก...คิดถึงใครอยู่หรือเปล่าจ๊ะ” นงนัทส์หรีตา สังเกตท่าทีของน้องชายที่ผิดเพี้ยนไปจากทุกๆ วัน

“ไม่มีอะไรหรอกครับ”

“ลูกเต้าเหล่านีใคร พี่รู้จักหรือเปล่า”

ให้ตายเถอะ! เขาไม่เคยปิดบังพี่สาวได้เลยจริงๆ บางทีคงเพราะอีกฝ่ายอายุมากกว่าเขาถึงยี่สิบสองปี พอหม่อมแม่จากโลกนี้ไป นงนัทส์จึงไม่ต่างอะไรจากแม่คนที่สอง ส่วนตัวเขาเองก็ไม่ใช่คนชอบปิด เพียงแต่ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรมากกว่า ในเมื่อตอนนี้เขาดำรงตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการโรงเรียนคุณาบินทร์อยู่ อย่างไรก็ตามก็ควรวางตัวให้อยู่ในกรอบความเหมาะสม

“ผมว่าเราอย่าเพิ่งพูดเรื่องนี้กันเลยดีกว่า ตอนนี้ผมเริ่มหิวแล้วขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อผ้านะครับ”

นงนัทส์เตรียมจะท้วง แต่น้องชายก็หลบฉากไปเสียก่อน เพียงแค่เวลาไม่นาน หนุ่มร่างสูงร่าร่อยแปดสิบเซนติเมตรก็ก้าวมาปลดเนกไทใน

ห้องนอน ถอนหายใจแผ่วๆ อย่างคิดไม่ถึงกว่าจู่ๆ เขาเผลอไปมีความรู้สึกพิเศษกับกুমาริกาได้อย่างไร

ปกติแล้วเขาไม่เคยชอบเด็ก แต่หล่อ่นยังเป็นเด็กนิสัยอยู่เลย ซ้ำยังเป็นนิสัยฝึกสอนในโรงเรียนของท่านพ่อด้วย หากเขาเผลอทำอะไรไม่ถูกไม่ควร ราชสกุลคุณาภดิษฐ์อาจต้องมัวหมอง

เอานะ! เขาคงรักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนไม่กี่วัน ถึงตอนนั้นหากไม่ต้องเจอกুমาริกาแล้ว ความรู้สึกแปลกๆ ในใจคงค่อยๆ จางหายไปเอง

๓

สาวดวงตก

“สวัสดิ์ค่ะ อาจารย์มด”

กุมาริกรับไหว้เด็กมัธยมปลายที่รบกวนทางม้าอย่างถูกระเบียบตรงหน้าประตูทางเข้าสถาบัน ก่อนจะยิ้มบางๆ ในตอนที่อีกฝ่ายถือกระเป๋านักเรียนเข้าไปตามถนนด้านในซึ่งขนานด้วยต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ อากาศในช่วงเช้าวันนี้ค่อนข้างแจ่มใส เมื่ออาจารย์พี่เลี้ยงไม่ได้มอบหมายภาระหน้าที่อะไร กุมาริกาจึงมาช่วยอาจารย์เวรเย็นรับเด็กตั้งแต่ยังไม่เจ็ดโมง

หญิงสาวอยากทำดีได้ไหม อยากพิสูจน์ตัวเองให้ ผอ. คุณชายเห็นว่าหล่อนสามารถเรียนจบไปเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพได้ เขาไม่ควรตัดสินหล่อนเพียงเพราะความผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ แต่แล้วกุมาริกาก็ต้องประหลาดใจที่ไม่เห็นวีแววหม่อมราชวงศ์หนุ่มจะขบระมทา้งานเลย

อีกสิบนาที่ที่แปดโมงอยู่แล้ว เขาช่างเป็น ผอ. ที่ทำดีทีเหลวเสียจริง!

เมื่อเสียงเพลงมาร์ชโรงเรียนจากวงโยธวาทิตดังขึ้น บ่งบอกให้รู้ว่าถึงเวลาที่เด็กๆ ทุกคนจะต้องไปเตรียมตัวเคารพธงชาติ กุมาริกาจึงเห็นว่าหล่อนควรไปช่วยอาจารย์พี่เลี้ยงดูระเบียบแถวเด็กๆ เพราะนอกจากจะเป็น

อาจารย์สอนภาษาอังกฤษชั้น ม.๖ แล้ว กุมาริกายังต้องเป็นผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นห้อง ม.๖/๔ อีกด้วย

“น้องมดจ๊ะ” อาจารย์เวรหันมาหาหล่อนเสียก่อน “ขอบใจมากนะที่มาช่วยพี่แต่เช้า ถ้ายิ่งน้องมดไปช่วยอาจารย์พี่เลี้ยงคุมแถวได้แล้วละ ทางนี้เดี่ยวพี่จัดการเอง”

“มดก็กำลังจะขอตัวอยู่พอดีเลยคะ แล้วพรุ่งนี้จะมาช่วยอีกนะคะ”

“แหม...น่ารักแบบนี้พี่รักตาย พี่จะชอบจริงๆ เด็กรุ่นใหม่ใจรักการเป็นครูแบบนี้”

“บ้านมดเป็นครูกันทั้งบ้านเลยคะ” หญิงสาวยิ้มตอบอย่างภาคภูมิใจ “แต่ตอนนี้พ่อกับแม่เกษียณตัวเองมาทำธุรกิจส่วนตัวแล้ว เหลือพี่ชายสองคนที่ยังเป็นครูอยู่ มดเลยซึมซับความเป็นครูมาตั้งแต่เด็กๆ”

“พี่เชื่อว่าน้องมดจะต้องเป็นครูที่ดีแน่นอนจ๊ะ”

“ขอบคุณคะพี่ฝน” กุมาริการับรับคำอวยพร “ตอนนี้ขอลี้หนีให้ผ่านการศึกษาไปให้ได้ก่อนละกันคะ”

“ผ่านอยู่แล้ว ยิ่งขยันๆ แบบนี้ ผอ. ยิ่งชอบนะรู้ไหม” อาจารย์เวรให้กำลังใจพลางหันไปรับไหว้เด็กนักเรียนสามสี่คนที่กำลังเร่งฝีเท้าเข้ามาด้านใน

กุมาริกาจึงรับไหว้เด็กๆ ด้วย แต่เวลาเดียวกันก็อดแปลกใจเรื่องที่อีกฝ่ายพูดหมาดๆ ไม่ได้

“ผอ. รู้ด้วยหรอคะ หรือว่าพี่ศรिनวลรายงาน” กุมาริกายังไม่เห็นท่านผู้อำนวยการโผล่หน้าหล่อๆ มาที่โรงเรียนด้วยซ้ำ เขาจะเอาเวลาที่ไหนมาสังเกตความประพฤติของบุคลากรฝ่ายต่างๆ

หล่อนว่าเขาก็แคว้งมดไปอย่างนั้นละ เกิดเป็นคุณชายโตในรั้วในวัง คงมีแต่ผู้คนประคบประหงมเอาใจจนเคยตัว ไม่อย่างนั้นเพิ่งตำหนิหล่อนเรื่องมาสายหมาดๆ วันนี้เขาคงไม่สายเสียเองหรอก ฮี!

“รู้สิครับ” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านหลัง ทั้งยังเป็นเสียงที่ทำให้เอากุมาริกา

ถึงกับตัวชาวบ “คนทำดี ความดีย่อมต้องเป็นที่ประจักษ์แก่สายตาคนอื่น ๆ อยู่แล้ว...เหมือนกับคนทำไม่ดี ช่างตายทั้งตัวเอาใบบัวมาปิดคงไม่มิด”

กุมาริกาหันขวับไปมองต้นเสียง ดวงตากกลมโตกะพริบปริบอย่างนึกไม่ถึงว่าจะเห็นนพคุณกำลังยิ้มน้อยๆ มาให้

“จริงไหมครับ กุมาริกา”

คุณพระช่วย! เขามาตั้งแต่เมื่อไร

“สวัสดีค่ะ ผอ.” อาจารย์เวรพักทยหม่อมราชวงศ์หนุ่มอย่างมีไมตรี ผิดกับกุมาริกาที่ยิ้มไม่ออกสักนิด เพราะการที่เขาเดินมาจากถนนด้านในโรงเรียนบอกรู้ว่าเขามาช้ากว่าหล่อน แต่ตอนนั้นมันไม่สำคัญเท่ากับที่หล่อนนึกอยากถอนคำพูดหรอก

ต่อให้เมื่อครู่จะไม่ได้ค้นหาเขาจริงๆ ตามที่ใจคิด เพราะยังรู้กาลเทศะอยู่บ้าง แต่คงไม่มีคนฉลาดๆ ที่ไหนแปลไม่ออกหรือกว่าหล่อนเห็นเขามาไม่ทันเคารพธงชาติ ไม่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีต่อบุคลากรครูและนักเรียน

โอเอ๋ย...ปีนี่ยังไม่เบญจเพสเสียหน่อย ทำไม่ถึงดวงตกขนาดนี้นะ กุมาริกา!

“หนูขอตัวไปช่วยอาจารย์พี่เลี้ยงคุมแถวก่อนนะค่ะ” หญิงสาวไหว้ลา ทั้งคู่ด้วยสีหน้าซีดๆ ก่อนจะเดินตัวลีบไปทางสนามฟุตบอลแทบจะในทันที

เห็นที่ว่าตลอดระยะเวลาที่เขารักษาการอยู่ที่นี่...ชีวิตหล่อนคงมีแต่ความมืดมน

นาฬิกาที่เขวนอยู่บนผนังบ่งบอกเวลาบ่ายสามโมงเศษ ซึ่งเป็นเวลาที่เด็กๆ ใกล้เลิกเรียนแล้ว แต่บนโต๊ะทำงานของผู้บริหารหนุ่มกลับยังเต็มไปด้วยเอกสารต่างๆ ที่ยังรอการพิจารณา ทั้งเอกสารเกี่ยวกับงบประมาณในการบำรุงรักษาทรัพย์สินของโรงเรียน เอกสารด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ตลอดจนหนังสือขออนุญาตไปศึกษาดูงานของบุคลากรครู

แม้ว่าคุณจะมารักษาการในตำแหน่งนี้เพียงแค่ช่วงเวลาลั้นๆ และไม่ได้เงินตอบแทนจากการทำงาน เนื่องจากเป็นโรงเรียนเอกชนเพื่อเด็กขาดโอกาสทางการศึกษา แต่เขาก็ตั้งใจจะดูแลโรงเรียนอย่างเต็มความสามารถ เพราะไม่เคยลืมเจตนาารมณ์ของ หม่อมเจ้าพันธุ์ทิพย์ คุณาภดินทร์

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตระกูลคุณาภดินทร์ถือครองที่ดินอยู่หลายผืนและมีธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ ทั้งโรงแรม ตึกแถว และห้างร้าน แม้จะไม่ได้มากมายนัก แต่ก็มากพอจะทำประโยชน์คืนสู่สังคม

หม่อมเจ้าพันธุ์ทิพย์ทรงเป็นนักประพันธ์และนักบริหารการศึกษาที่มีใจเอื้อเฟื้อ เมื่อทรงเห็นว่าละแวกนี้ยังไม่มีโรงเรียน เด็กๆ หลายคนจำต้องเดินทางไกล หรือบ้างก็ไม่ได้เรียน จึงทรงก่อตั้งโรงเรียนคุณาภดินทร์ขึ้นมา โดยทรงดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการองค์แรก กระทั่งถึงชีพิตักษัยไปเมื่อสิบแปดปีก่อน ตำแหน่งผู้อำนวยการจึงถูกส่งต่อให้สุพรรณฯ...ผู้ช่วยคนสนิทที่มีใจรักงานด้านการศึกษาเหมือนกัน

เนื่องจากธิดาแท้ๆ อย่างหม่อมราชวงศ์ณัฏฐ์นางนบริหารธุรกิจมากกว่า ส่วนหม่อมราชวงศ์พันธุ์ทิพย์ในตอนนั้นยังเป็นเพียงนักศึกษา พอเรียนจบกลับมาจากต่างประเทศเมื่อหลายปีก่อน ราชินิกุลหนุ่มเลยถูกพี่สาวดึงตัวไปช่วยงานในบริษัท แต่ถึงจะอย่างนั้นทั้งสองก็ไม่เคยคิดละเลยโรงเรียนคุณาภดินทร์ ซึ่งเปรียบเสมือนความภาคภูมิใจของราชสกุล

นึกไม่ถึง...สายตาของเขาจะซุกเข้าไปทางอาคารฝั่งตรงข้ามห้องทำงานอยู่เรื่อย

กุมาริกาสอนภาษาอังกฤษอยู่ที่ตึกนั้น อีกทั้งห้องพักอาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษยังอยู่ชั้นล่างอาคารอีกต่างหาก ตลอดวันมานี้เขาจึงเห็นหล่อนเดินเข้าๆ ออกๆ ระหว่างห้องพักอาจารย์กับห้องเรียนหลายครั้ง และตอนนี้หญิงสาวก็กำลังยืนสอนนักเรียนอยู่ในมุมที่เขามองเห็นหน้าชัดเจน

กุมาริกา...หล่อนมีแรงดึงดูดต่อสายตาและความรู้สึกเขามากเกินไปแล้ว!

หม่อมราชวงศ์หนุ่มพยายามบังคับสายตาตัวเองให้กลับมาจดจ่ออยู่กับเอกสารในมือ กระทั่งเสียงออตเลิกรี้นดังขึ้น นพคุณก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองอาคารฝั่งตรงข้าม ก่อนจะเห็นกุมาริกาเดินกอดตำราเรียนออกมาพร้อมกลุ่มลูกศิษย์สาว ๆ

ริมฝีปากอímสีชมพูระเรื่อยั้มหวานในแบบที่ทำให้หัวใจอันแห้งแล้งของเขารู้สึกเหมือนมีหยาดน้ำพิสุทธิ์มารดริน

เขาเป็นผู้อำนวยการ...เขาเป็นผู้อำนวยการ...

นพคุณพยายามสะกดจิตตัวเอง ไม่อยากทำตัวเป็นสมภารกินไก่อัดให้เสียงต่อคำครหา มือหนาปิดแฟ้มเอกสารที่เพิ่งตรวจสอบเสร็จหมาดๆ เพื่อหยิบหนังสือขออนุญาตลาไปศึกษาดูงานของอาจารย์สองท่านมาพิจารณาต่อเป็นเวลานานเกือบครึ่งชั่วโมงก่อนภาระหน้าที่ทั้งหมดในวันนี้จะเสร็จสิ้นลง

ราชินิกุลหนุ่มเหินปากกาไว้กับกระเป๋าเสื้อ ตั้งใจจะแวะเข้าไปดูความเรียบร้อยที่บริษัทเครื่องสำอางต่อ เพราะปกติแล้วเขาเข้าออฟฟิศทุกวัน แต่ยังไม่ทันขยับตัวไปไหน ดวงตาคมๆ ก็บังเอิญเห็นกุมาริกายืนเล่นโทรศัพท์อยู่ใกล้ๆ รถมินิคูเปอร์ของหล่อน

โรงเรียนเลิกนานแล้ว...กุมาริกายังไม่กลับบ้านอีกหรือ

ครั้นคิดว่าหล่อนรอเพื่อนก็ไม่น่าใช่ เพราะเท่าที่ลองกวาดตาดูรอบๆ ก็เหลือแต่พวกเด็กนักเรียนนั่งจับกลุ่มทำกิจกรรมกันอยู่ประปราย ส่วนบรรดานิสิตฝึกสอนล้วนกลับไปหมดแล้ว พอเห็นกุมาริกาถอนหายใจเล็กๆ พลังตัวตตามองรถยนต์คันสวยราวกับจะตำหนิ รักษาการผู้อำนวยการหนุ่มเลยขมวดคิวน้อยๆ ก่อนจะเปิดประตูกระจกสีดำออกไปยังลานจอดรถของอาคารเรียนที่อยู่ฝั่งตรงข้าม

“กุมาริกา”

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก หันขวับไปมองทางต้นเสียงอย่างนึกไม่ถึงว่าจะเห็นนพคุณยังอยู่ในโรงเรียน

ให้ตาย ทำไมเขาถึงชอบโผล่มาข้างหลังหล่อนนั้กะ

คนมีชนกติดหลังหายใจไม่ทั่วท้อง ไม่แน่ใจว่าเปลือทำอะไรผิดวินัย
ครูอีกหรือเปล่า แต่ถึงจะอย่างนั้นกุมาริกาก็ไม่ลืมที่จะยกมือไหว้

“สวัสดีค่ะ ผอ. ยังไม่กลับหรือคะ”

“คุณมีอะไรให้ช่วยหรือเปล่า”

เป็นคำถามที่ค่อนข้างเหนือความคาดหมาย กุมาริกาคิดว่าเขาจะมา
จับผิดอะไรหล่อนเสียอีก

“ผมเห็นคุณยืนแข็งอยู่ตรงนี้นานแล้ว”

“เอ่อ...” หญิงสาวอึกอัก ตั้งรับไม่ทันกับความปรารถนาดีของเขา
“รอสตาร์ตไม่ติดค่ะ ไม่รู้ว่าเป็นอะไรเหมือนกัน เมื่อเข้ายังดีๆ อยู่เลย”

“ขอผมลองดูหน่อยได้ไหม”

“ค่ะ” กุมาริกาส่งกุญแจรถยนต์ให้เขา ลึกๆ ยังแปลกใจอยู่มาก แต่
เวลาเดียวกันก็ไม่อยากหักหาญน้ำใจชายหนุ่ม

ดวงตากลมโถมองตามหลังร่างสูงที่กำลังตรงไปเปิดประตูรถ ก่อน
จะก้มลงไปเสียบกุญแจเพื่อทดลองติดเครื่องยนต์โดยไม่ได้เข้าไปนั่ง

แซะ! แซะ!

นพคุณลองพยายามอยู่สองสามครั้ง เครื่องยนต์ของหล่อนก็เออแต่
ร้องประทั่วชนิดที่ว่าหากเปรียบเป็นคนก็คงใกล้สิ้นลมเต็มแก่

“เสียงแบบนี้น่าจะเบตหมดนะครับ”

“หรือคะ” กุมาริกากะพริบตาปริบๆ หล่อนไม่มีความรู้เรื่องพวกนี้
เลย เพราะตั้งแต่บิดาออกรถให้เป็นของขวัญที่สอบติดมหาวิทยาลัย หล่อน
ยังไม่เคยเจอปัญหาใดๆ มาก่อน “แล้วแบบนี้...ซื้อมาเปลี่ยนเอาเองได้ไหม
คะ หรือว่าต้องเรียกรถมาลาก”

“รถผมมีสายพ่วงอยู่ เดี่ยวลองพ่วงเบตจากรถผมดูก่อนก็ได้”
นพคุณเอื้อเฟื้อ พยักพยิดไปทางฝากระโปรงหน้ารถมินิคูเปอร์คันสวย
“คุณเปิดรถเอาไว้รอละกัน”

กุมาริกามีสีหน้างุนงงนิดๆ แต่เมื่อหม่อมราชวงศ์หนุ่มเร่งฝีเท้าไปยัง

รถยนต์ส่วนตัวที่จอดอยู่หน้าห้องผู้อำนวยการ หล่อนก็ไม่รอช้าที่จะทำตามคำสั่ง

ไม่นาน...รถยนต์สีขาวราคาหลักล้านก็แล่นมาจอดข้างๆ

ราชินิกุลหนุ่มดับเครื่องยนต์ ก่อนจะเปิดฝากระโปรงด้านหน้าเพื่อต่อสายพ่วงแบตเตอรี่รถยนต์ของเขามาให้หล่อน สีหน้าแววตาที่ดูจริงจังนั้นทำเอากุมาริกานิ่งงันไปอย่างเหลือเชื่อ รู้สึกผิดนิดๆ ที่เคยคิดว่าเขาเป็นคุณชายเหี้ยมขี้ไก่ไม่ฝ่อ ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ใช่เลย

ก็นอกจากเขาจะมารักษาการแทนผู้อำนวยการคนปัจจุบันตั้งแต่เช้าแล้ว ยังอยู่ดูแลความเรียบร้อยหลังโรงเรียนเลิกอีกต่างหาก เรียกได้ว่าเป็นชายหนุ่มมีความรับผิดชอบสูง มีศิลปะในการเจรจากับมนุษย์สูง ทั้งยังซ่อมรถยนต์ได้อีก

“น่าจะได้แล้ว ลองสตาร์ทดูครับ”

“เอ่อ...ค่ะ” กุมาริกาพยักหน้ารับ ก่อนจะก้าวไปลองติดเครื่องยนต์อย่างกระตือรือร้น คราวนี้มีนิคูปอร์ของหล่อนพินคินชีพแล้ว “ได้แล้วจริงๆ ด้วย”

กุมาริกายิ้มว่า หันไปมองหน้า ผอ. นพคุณอย่างนี้ไม่ถึงเลยว่าเขาจะแก้ไขได้ด้วยวิธีง่ายๆ แบบนี้ ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มหนึ่งไปเล็กน้อย

แม่คุณเอ๋ย...น่ารักอะไรขนาดนี้

หัวใจอันกร้าวแกร่งกระตุกไหว ก่อนที่เขาจะทำหน้านิ่ว เพราะกลัวตัวเองจะเผลอมองหล่อนด้วยแววตาที่ไม่เหมาะสมไม่ควร เขาเดินไปถอดสายพ่วงออกจากรถยนต์หล่อนเพื่อตัดวงจรไฟอย่างระมัดระวัง เล่นเอาเสียกุมาริกายิ้มค้าง ไม่แน่ใจว่าตัวเองทำอะไรผิดวินัยครู

หรือ ผอ. คุณชายจะยังโกรธเรื่องเมื่อเช้า

ก็อาจเป็นได้...การที่เขาเมื่อน้ำใจช่วยพ่วงแบตเตอรี่มาให้ ไม่ได้หมายความว่าเขาจะมองหล่อนในแง่ดีกว่าเดิมเสียหน่อย เขาก็แค่ทำตามหน้าที่ หรือบางทีอาจจะแค่รุกรกตา

นพคุณเก็บสายพวงไปไว้ท้ายรถ ปิดฝากระบะโปรงลงพลงหันมากำชับ
หล่อน

“ทางที่ดีคุณอย่าดับเครื่องจนกว่าจะถึงบ้านนะกุมาริกา ผมไม่แน่ใจ
ว่าเบตเสื่อมด้วยหรือเปล่า ถ้าใช้มันอาจจะสตาร์ทไม่ติดอีก หรือถ้าคุณ
สะดวกจะเอารถไปเช็กที่ศูนย์เลยก็ได้ เพื่อมีปัญหอะไรเขาจะได้แก้ไขให้
เลย”

“ค่ะ” หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้อีกครั้ง “ขอบคุณ ผอ. มากๆ เลย
ค่ะ”

ทันใดนั้น เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาตามถนนซึ่งถูกขนาบด้วย
ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ นพคุณหันไปมองพร้อมกุมาริกา ภาพที่เห็นคือโพรวิวล
สีดำมันปลาบกำลังชะลอจอดใกล้ๆ รถหล่อน

ร่างสูงราวย่อยแปดสิบเซนติเมตรในชุดสูทภาพเปิดประตูลงมา

“พี่หมึก” กุมาริกายิ้มทัก

แต่นอกจากคนเพิ่งมาถึงขนาดๆ จะไม่ยิ้มตอบสักนิดแล้ว คิ้วหนาๆ
ที่พาดเฉียงอยู่เหนือดวงตาคมกริบนั้นยังขมวดเข้าหากันยามมองมาที่เขา

“ไหนโทร. บอกพี่ว่ารถเสีย”

“พอดี ผอ. ผ่านมาเห็นว่ามดยังไม่กลับเลยช่วยดูให้ค่ะ ทำทางเบต
น่าจะเสื่อม เมื่อกี้ ผอ. เลยช่วยพวงเบตจากรถ ผอ. มาให้”

เป็นคำอธิบายที่ทำให้คนฟังมีสีหน้าผ่อนคลายลง ผิดกับนพคุณที่ยัง
อดแปลกใจไม่ได้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร เหตุใดถึงมองเขาเหมือนไม่ไว้เนื้อเชื่อใจ
แบบนี้

“ขอบคุณนะครับที่ดูแลแทนผม”

ให้ตาย ผู้ชายคนนี้เป็นแฟนกุมาริกางั้นหรือ

“ผมมีหน้าที่ดูแลทุกคนในโรงเรียนอยู่แล้วครับ” น้ำเสียงของนพคุณ
ราบเรียบ ทว่าในหัวใจกลับหิวโหรงเพลกๆ

“งั้นหนูขอตัวกลับก่อนนะคะ ผอ.” กุมาริกาถือโอกาสไหว้ลาแล้วหัน

ไปยิ้มหวานให้ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างกายอย่างสนิทสนม “ไปกันเถอะค่ะพี่หมึก”

นพคุณมองตามหลังคู่หนุ่มสาวที่กำลังตรงไปยังมินิซูเปอร์มาร์เก็ต ผ่ายชายเปิดประตูให้กุมาริกานั่งบนเบาะหลังพวงมาลัย ทั้งยังรอปิดให้เรียบร้อย บ่งบอกถึงความรักและความเอาใจใส่ ก่อนจะเดินไปนั่งประจำตำแหน่งรถอีกคันที่ขับเข้ามา

แม้จะแอบเสียดายนิดๆ ผิดหวังหน่อยๆ แต่มีแฟนแล้วก็ดีเหมือนกัน ต่อไปเขาจะได้ไม่เปลืองไปคิดอะไรนอกกลุ่มนอกทางกับกุมาริกาอีก

รักษาการผู้อำนวยการกับนิสิตฝึกสอน...อย่างไรเสียก็ไม่เหมาะที่จะคบกันอยู่แล้ว

บุพเพอาละวาด

สัปดาห์แรกของการเรียนการสอนกำลังจะผ่านพ้นไป กุมาริกา รู้สึกว่าชีวิตในรั้วสถานศึกษาของหล่อนเริ่มเข้าที่เข้าทางมากขึ้น หญิงสาวไม่ได้เจอหน้าคุณอีก แต่ไม่แน่ใจว่าหล่อนกำลังจะพ้นเคราะห์ หรือเพราะตลอดหลายวันมานี้พยายามหลบหน้าหลบตาเขากันแน่

ทุกๆ ครั้งที่มีความจำเป็นต้องเดินผ่านห้องผู้อำนวยการ กุมาริกาจะพยายามเลี่ยงไปเดินทางอื่นเสมอ หรือถ้าเลี่ยงไม่ได้จริงๆ อย่างเช่นตอนเซ็นชื่อหน้าห้องธุรการ หล่อนก็จะเร่งฝีเท้าผ่านหน้า ‘ห้องดำ’ ไปโดยเร็วที่สุด เพราะดูๆ ไปแล้วเขาไม่ต่างอะไรจากพญามัจจุราชที่รอลงทัญท์หล่อนเลย

ต่อให้เขาจะมาช่วยฟวงแบตเตอร์รถยนต์ให้วันก่อนก็เถอะ การที่หล่อนยิ้มให้แล้วเขาก็ทำหน้านิวโล่เหมือนหล่อนทำอะไรไม่ถูกไม่ควร กุมาริกาก็ไม่กล้าเผชิญหน้ากับ ผอ. คุณชายอีก

ว่ากันว่า...คนไม่ใช่ ทำอะไรก็ผิด!

ตราบดีที่ ผอ. คุณชายยังมีอคติกับหล่อน ไม่ว่าหล่อนจะพยายามทำดีไถ่โทษด้วยการมายินรับเด็กหน้าโรงเรียนทุกเช้า เขาก็คงไม่เห็นเด็กเมื่อ

วานขึ้นเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพขึ้นมาได้หรอก แต่ถึงจะอย่างนั้นกุมาริกาก็ไม่ได้ลืมนึกถึงความตั้งใจนี้ ทั้งยังตั้งใจจะทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มความสามารถ

“เออละ...วันนี้พอแค่นี้ละ” กุมาริกาบอกเลิกห้องเรียนอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะหยิบกระดานรายชื่อเด็กนักเรียนชั้น ม.๖/๑๐ ขึ้นมาเช็กชื่อเหมือนทุกๆ วัน “กรกฎ”

“มาครับ”

“กานต์” หญิงสาวเช็กชื่อไปเรื่อยๆ ตามกฎกติกาการเข้าห้องเรียนที่ได้แจ้งไว้ตั้งแต่คาบแรกว่าห้ามขาดเรียนเกินสามครั้ง เว้นเสียก็แต่จะมีเหตุจำเป็นจริงๆ “ธันวา”

เจียบ...

กุมาริกากวาดตามองไปรอบๆ ก่อนจะพบว่าไม่มีใครยกมือแสดงตัว แต่ที่น่าแปลกก็คือธันวาขาดเรียนมาตั้งแต่วันแรกของการเปิดเทอมแล้ว

“มีใครสนิทกับธันวาหรือเปล่า ธันวาไม่ได้มาเรียนวิชาครูสามครั้งแล้วนะ”

“ธันวาไม่ได้มาเรียนทั้งอาทิตย์เลยละ” นักเรียนหญิงคนหนึ่งยกมือรายงาน “มีเพื่อนโทร. ไปที่บ้านเมื่อวาน เห็นว่ารถล้ม เพิ่งออกจากโรงพยาบาล อาทิตย์หน้าน่าจะมาเรียนแล้วละ”

กุมาริกาพยักหน้ารับรู้ พอจะเดาได้คร่าวๆ ว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก

“นั่นฝากพวกเราดูแลเพื่อนด้วยนะ เพื่อนขาดเรียนทั้งอาทิตย์ เดียวจะตามคนอื่นฯ ไม่ทัน” ว่าแล้วอาจารย์สาวก็เช็กชื่อคนอื่นฯ ต่อ กระทั่งถึงรายชื่อสุดท้าย หล่อนก็ยิ้มให้เด็กนักเรียนในห้อง “โอเคจ้ะ ไปกินข้าวได้แล้ว”

“Please stand up.” หัวหน้าห้องประกาศเสียงดัง

เหล่านักเรียนที่เก็บอุปกรณ์การเรียนต่างๆ ใส่ไว้ใต้โต๊ะเรียบร้อยแล้ว ก็พร้อมใจกันลุกขึ้นยืนประสานเสียง

“Thank you, teacher, see you again next time.”

เด็กๆพากันทยอยออกจากห้อง กุมาริกาก็เก็บสื่อการเรียนรู้ต่างๆบนโต๊ะเพื่อนำไปเก็บไว้ในห้องพักอาจารย์ แต่ครั้งก้าวออกมาจากห้องเรียนท่าทางกระตือรือร้นของนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งที่ยืนออกันอยู่ริมระเบียงหน้าห้องก็ทำให้กุมาริกาอดแปลกใจไม่ได้

อีกห้านาทีก็จะสิบเอ็ดโมงตรงแล้ว ปกติพวกเด็กสาวๆ มักรีบไปจองโต๊ะที่โรงอาหารมากกว่าจะยืนรวมกลุ่มกันอยู่บนอาคาร

“ดูอะไรกันจ๊ะ” กุมาริกาก้าวไปใกล้ๆ ลูกศิษย์คนหนึ่งจึงหันมามิ้มพลังพยักพยิตไปยังสนามฟุตบอลด้านล่าง

“ผอ. มาสอนพลະแทนอาจารย์โอฬารค่ะ”

กุมาริกาแปลกใจเล็กน้อย ไม่คิดไม่ฝันว่าคนระดับผู้อำนวยการที่เป็นถึงหม่อมราชวงศ์จะลงมาสอนพลະกลางสนามฟุตบอลแทนอาจารย์ท่านอื่น แต่เมื่อมองตามเด็กๆ ลงไปจากระเบียงชั้นสาม ก็เห็นผู้อำนวยการหนุ่มยืนถือลูกฟุตบอลอยู่หน้าแถวเด็กนักเรียนมัธยมต้นที่นั่นบนสนามหญ้า

หนุ่มร่างสูงสวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าพับแขนสามส่วน ส่วนกางเกงเป็นสแล็กส์สีดำ บ่งบอกให้รู้ว่าเขาไม่ได้เตรียมตัวมาสอนแทนใครแต่แรก กระนั้นสีหน้ายิ้มแย้มของเขายามพูดคุยกับเด็กๆ ก็ทำให้กุมาริกาอดเปรียบเทียบไม่ได้

ที่คุยกับหล่อนละยิ่งกว่าเสียยิ่งยาก ฮี! ผู้ใหญ่อะไรไม่มีใจเป็นกลาง ไม่รู้จักการให้อภัย และไม่ให้อีกาส ไม่สมควรมารักษาการตำแหน่งผู้อำนวยการด้วยประการทั้งปวง!

“หล่อนะ” เสียงลูกศิษย์คนหนึ่งลอยมากระทบใบหู

“มากอะแก แค่เย็นหย่อย ยังเท่”

ก๊ิงนุ ละ! กุมาริกาแอบแสดงความคิดเห็นในใจ ซึ่งแน่นอนว่ามันเต็มไปด้วยอคติล้วนๆ

“ไม่ไปกินข้าวกันหรือไง เตียวโต๊ะในโรงอาหารก็เต็มหรอก” กุมาริกาดักเตือนลูกศิษย์ “เป็นสาวเป็นนาง มัวมายืนมองหนุ่มแบบนี้ ใครเห็นเข้าจะ

ว่าไม่มานะ”

“โห...อาจารย์ขา นี่มันยุค ๔G แล้วนะ” นักเรียนหญิงคนหนึ่งในกลุ่มนั้นหันมาแย้ง วาจากำกั้นแต่แววตาอดอดอันเสียจนดำหนิไม่ลง “เด็กสมัยนี้ไม่เหมือนสมัยอาจารย์หรอกค่ะ”

“น้อยๆ หน้อยพวกเธอ ครูเกิดก่อนพวกเธอแค่สี่ห้าปีเท่านั้นเองแหละ”

ทั้งกลุ่มฮาครีน กุมาริกาจึงเห็นว่าหล่อนไม่ควรเถียงกับพวกเด็กๆ ดีกว่า เอาเข้าจริงแล้ว หล่อนก็เข้าใจดีว่าโลกในยุคปัจจุบันนี้ค่อนข้างเปิดกว้างมากกว่าสมัยก่อน อย่างไรเสีย ผอ. คุณชายคงไม่อยู่รบกวนสายตาสล่อนนานนัก เมื่อเช้าเขาเพิ่งประกาศหน้าเสาธงหมาดๆ ว่า ผอ. สุพรรณอาการดีขึ้นมากแล้ว สักด่าห์หน้าก็สามารถกลับมาดำรงตำแหน่งตามเดิมได้ นั่นหมายถึงว่าวันนี้คือวันสุดท้ายที่เขาจะรักษาการ

หญิงสาวบอกเล่าพวกลูกศิษย์ลงมายังห้องพักอาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ชั้นล่างของอาคารอย่างอารมณ์ดี ก่อนจะเก็บสื่อกาสนอนบนโต๊ะที่ทางโรงเรียนจัดเอาไว้ให้ แล้วตรงไปยังตู้กดน้ำดื่มบริเวณหลังห้อง เนื่องจากการใช้เสียงนานๆ ทำให้คอแห้งพอสมควร แต่แล้วกุมาริกาก็ต้องถอนหายใจเบาๆ เพราะน้ำหมด

คิดบางอย่างกับตัวเองครู่สั้นๆ ร่างบางในชุดนิสิตก็ถือแก้วส่วนตัวตรงไปยังด้านหลังอาคาร โดยมีที่หมายปลายทางเป็นตู้กดน้ำของเด็กนักเรียน

บริเวณนี้ค่อนข้างปลอดภัย เพราะเด็กๆ ส่วนใหญ่ไปรวมตัวกันอยู่ที่โรงอาหาร กุมาริกากดน้ำเย็นๆ ดื่มจนชื่นใจก่อนจะกดน้ำใส่แก้วเพิ่ม ตั้งใจว่าจะถือติดมือกลับไปนั่งตรวจการบ้านสักพัก รอให้คนที่โรงอาหารเริ่มชาลงก่อนค่อยกินข้าว หรือว่าง่าย ๆ ก็คือหล่อนไม่อยากจะ ผอ. คุณชายที่นั่น

นึกไม่ถึงว่าพอปิดฝาแก้วเสร็จเรียบร้อย หล่อนจะเยกหน้าขึ้นเห็น

ดวงตาคมๆ ของใครบางคนยื่นมองมาจากห้องลับด้านหลังตู้กดน้ำ

หม่อมราชวงศ์นพคุณ!

หญิงสาวผละถอยหลังกรูด ทั้งยังลืมระวังจนเสียหลักล้มหงาย กุมาริกาเกือบจะหวัดร้องออกมาอยู่แล้ว หากไม่มีใครอีกคนช่วยรับร่างหล่อนเอาไว้

“ระวังหน่อยสิครับ” เสียงนั้นค่อนข้างคุ้นหู

กุมาริกาหันขวับไปมองก็ถึงกับใจร่วงไปอยู่ที่ตาตุ่ม ไม่อยากเชื่อสายตาตัวเองว่าจะเห็นบุรุษคนเดียวกับที่เพิ่งทำให้ขวัญบินหมาดๆ

เขาทะลุห้องลับออกมาได้ไง!

กุมาริกากระพริบตาปริบๆ พยายามรวบรวมสติเพื่อคิดทบทวน ก่อนจะได้คำตอบว่าที่เห็นตรงหน้าต่างกระจกห้องลับเมื่อครูนั่นคือเงาสะท้อนต่างหาก

น่าอายชะมัด! ยิ่งเขาช่วยรับหล่อนเอาไว้แบบนี้ อ้อมแขนของเขายิ่งทำเอากุมาริการ้อนๆ หนาวๆ รวากับจะเป็นไข้ แล้วไหนจะใบหน้าเขาที่อยู่ใกล้ใบหน้าหล่อนกว่าเคย เล่นเอาเสียหัวใจดวงน้อยยุบไปไหว หายใจปั่นป่วน แต่ถึงจะอย่างนั้นหล่อนก็ยังรับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมสะอาดจากตัวเขา

ไม่น่าเชื่อเลยว่า ผอ. คุณชายจะเพิ่งสอนพละในสนามกีฬาากลางแจ้งมาหมาดๆ

“เอ่อ...” กุมาริกาน้ำแดงเล็กๆ พยายามประคองสติเพื่อผละออกจากอ้อมแขนผู้อำนวยความสะดวก เพราะที่จริงแล้วตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาสนใจกลิ่นหอมของเขาเสียหน่อย “ขอโทษค่ะ ผอ.”

“ไม่เป็นไรครับ” น้ำเสียงของเขาราบเรียบเช่นเดียวกับสีหน้า และทำให้หล่อนถึงกับหลบทาวบ “ตกใจอะไร จู่ๆ ถึงได้ถอยมาแบบนี้”

“หนู...” กุมาริกาอ้อมแอ้ม ขึ้นบอกระบุตรงๆ ว่าตกใจเงาสะท้อนของเขาในกระจกห้องลับ มีหวังเขาได้หัวเราะเยาะแน่ๆ ปกติแล้วหล่อนเองก็ไม่ใช่สาวน้อยขวัญอ่อนแบบนี้ และที่เป็นแบบนี้ก็เพราะเขาคนเดียว

คนอะไร...ชอบโผล่มาแบบไม่ให้ลุ่มให้เสี่ยง พลอยทำให้ขวัญหนีดีฝ่อ อยู่ตลอดเวลาว่าจะถูกจับผิด คะแนนความประพฤติหล่อนยิ่งติดลบเพราะอคติของเขาอยู่ด้วย ต่อให้สัปดาห์หน้าเขาจะไม่อยู่แล้วก็เถอะ เขาอาจหาหัวหล่อนเอาไว้ก่อนก็ได้

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ชอบคุณ ผอ. มากๆ นะคะที่ช่วยรับเอาไว้”

นพคุณนิ่ง หรือตานิดๆ เหมือนไม่เชื่อว่าจะไม่มีอะไรจริงๆ แต่เขาก็ไม่ได้คาดคั้น

ราชินิกุลหนุ่มก้าวไปกดน้ำเย็นๆ ใส่ขวดน้ำดื่มที่ถือติดมือมา กุมภาพันธ์ ไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณชายที่แสนจะถือเนื้อถือตัวอย่างเขาสามารถดื่มน้ำในตู้สาธารณะได้ แต่ไม่คิดจะพูดหรือถามอะไร นพคุณก็หันกลับมาเถียงถามเสียก่อน

“รถเป็นยังงัยบ้าง”

กุมาริกาจะพริบตาพริบ มองชายหนุ่มที่กำลังยกขวดน้ำขึ้นดื่มมอย่างนึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เขาจะชวนคุย ทั้งที่ปกติแล้วเป็นพวกประหยัต์ถ้อยประหยัต์คำ

บางทีคงเพราะเคยช่วยดูอาการวันนั้น เขาเลยอยากรู้ลึ้มั้งว่าเป็นอย่างไรที่คาดเอาไว้หรือเปล่า

“เบตเลื่อมค่ะ” หล่อนเล่าให้ฟังตามตรง “ตอนนั้นรอเปลี่ยนเบตอยู่ เพราะร้านที่เคยซื้ออะไหล่ประจำบอกว่าของจะเข้าอาทิตย์หน้า”

ที่จริงก็ไม่ใช่แค่เบตเตอร้อยอย่างเดียวหรอก พี่ชายคนรองของหล่อนพอจะมีความรู้ความสนใจเรื่องรถอยู่ไม่น้อย พอกลับถึงบ้านวันนั้นเลยถือโอกาสเช็กเครื่องยนต์ให้หมด เห็นว่าไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว...อะไหล่บางตัวที่ใกล้เสื่อมสภาพก็ควรจะเปลี่ยนใหม่ไปเลย

“ถึงว่าไม่เห็นคุณขับรถมาสอน”

“บ้านหนูอยู่ไม่ไกลมากค่ะ ช่วงนี้เลยอาศัยติดรถพี่ชายมา เพราะเขาเป็นอาจารย์อยู่มหาวิทยาลัยใกล้ๆ นี่เอง ยังไงก็ต้องขับรถผ่านโรงเรียนอยู่แล้ว”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วนิดๆ ทำท่าเหมือนไม่รู้ว่่าหล่อนมีพี่ชายมาก่อน

“คนที่มารับหน้าวันก่อนไ้คะ” กุมาริกาอธิบายเพิ่มเติม ไม่แน่ใจว่่ารู้ลึกไปเองหรือเปล่า ถึงได้เห็นแววตาอีกฝ่ายดูผ่อนคลายลง แต่เสียงนาฬิกาเดียวเท่านั้น นพคุณก็ตีหน้าขี้นม เล่นเอาเสียหล่อนเกร็งไปหมด เพราะไม่รู้ว่่าเขากำลังคิดอะไรกันแน่ “เอ่อ...ถ้ายังงั้นหนูขอตัวก่อนนะคะ ผอ. จะได้ไปทานข้าว”

นพคุณไม่ได้ท้วงติง หญิงสาวจึงหมุนตัวกลับป้าทงห้องพักอาจารย์หมวดวิชาภาษาอังกฤษ ตอนนั้นเองที่มุ่มปากชายหนุ่มโค้งขี้นนิดๆ ดวงตาระยิบระยับพ้ิงพอใจกับความจริงบางอย่างที่ไ้รู้ เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงโทรศัพท์ของเขาดังขี้น

“ว่่าไง คุณตุลย์” นพคุณรับสาย รู้ว่่าเป็นใครเพราะเห็นชื่อบนหน้าจอ

“ผมกับวิกาล้งจะไปเช้กสต็อกสินค้าที่โกดัง น่าจะเสร็จช่วงใกล้โรงเรียนเลิกพอดี เลยว่่าจะชวนคุณเก้่าไปหาอะไรรอ่อยๆ แถวนั้นกันกัน”

“เฮลสิ” นพคุณรับปากง่ายดาย “เจอกันที่ไหน”

“เดี๋ยวมส่งพ้กิดไปให้” เป็นประโยคที่ท้่าให้ราชินิกุลหนุ่มเดาได้ไม่ยากว่่าคงเป็นร้านที่เขไ้ไม่เคยไป “ร้านของรุ่นน้องผมที่ชมรมปั้นจักรยาน เขาไ้ให้นามบัตรมานานแล้ว แต่ไม่มีโอกาสไ้ไปลองเสียที่ ไ้ไหนๆ แวะไปแถวนั้นแล้ว เลยว่่าจะไปอุดหนุนสักหน่อย”

“ไ้ได้” นพคุณตัดบทวางสาย “เย็นนี้เจอกัน”

เป็นธรรมดาของช่วงเย็นวันศุกร์ที่ผู้คนส่วนใหญ่มักผ่อนคลายความเครียดด้วยการสังสรรค์ เรือนกุมาริกาในวันนี้จึงมีลูกค้าแวะเวียนมาค่อนข้างมาก เด็กๆ ในร้านแทบไม่มีเวลาหยุดพัก ในขณะที่กุมาริกาเองก็ต้อมาช่วยดูแลลูกค้าตั้งแต่กลับจากโรงเรียน

“ห่อหมกทะเล ปลาช่อนล้ยุสว่น ปลากะพงทอดน้้าปลา ชูห้ปลาเนื้ออ่อน และกุ้งเผา ทั้งหมดอย่างละหนึ่งที้นะคะ ส่วนเครื่องดื่มรับเป็นเบียร์

หนึ่งเหยือก น้ำแดงโม่ป่นหนึ่งแก้ว และน้ำตะไคร้หนึ่งแก้ว” นิสิตสาวในชุด
ผ้ากันเปื้อนสีเขียวมะกอกทวนรายการอาหารให้ลูกค้าฟังเรียบร้อยแล้วก็
ตรงไปยังเคาน์เตอร์เล็กๆ ที่ยื่นออกมาจากหน้าต่างห้องครัว หล่อนส่ง
ออร์เดอร์ทั้งหมดให้ผู้ช่วยก๊วกที่อยู่ด้านใน “โตะห้าจ๊ะ”

ได้ยินเสียงคนคุยกันมาทางซุ้มทางขึ้นเรือน กุมาริกาจึงอดหันไปมอง
ไม่ได้ เมื่อเห็นว่าพนักงานต้อนรับเพิ่งพาลูกค้าอีกกลุ่มหนึ่งไปหาที่ว่างในร้าน
หมดๆ หล่อนจึงก้าวตรงไปรับลูกค้ารายใหม่เสียเอง

“สวัสดีค่ะ” กุมาริกายกมือไหว้คู่หนุ่มสาวที่กำลังเดินสนทนากันมายัง
ซุ้มประตูทางเข้า แต่พอฝ่ายชายหันหน้ามาสบตา หญิงสาวที่เพิ่งเห็นใบหน้า
เขาชัดๆ ก็ถึงกับตัวชาวบ

กุมาริกาจะพริบตาปริบๆ ขณะนั้นพคุณเองก็มีสีหน้าประหลาดใจ
แต่ยังไม่ทันที่ใครจะเริ่มตื้นพุดอะไร เสียงชายหนุ่มอีกคนที่ก้าวตามมา
ด้านหลังก็ดังขึ้นเสียก่อน

“โง่...มด”

กุมาริกาค่อยๆ หลุดจากภวังค์ หันไปมองเจ้าของเสียงที่กำลังส่งยิ้ม
ทักทายมาให้

“พี่ตุลย์” ดวงตากลมโตเบิกกว้าง นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ จะเห็นเขามาปรากฏ
ตัวที่ร้าน “มาได้ยังไงคะ”

“ก็อยากมาลองชิมอาหารฝีมือคุณพ่อมดโง่ เห็นคุณเอาไว้ว่าอร่อย
ที่สุดในย่านนี้แล้วไม่ใช่เหรอ” เป็นการสัพยอกที่ทำเอาคนขี้คุยหัวเราะคิก
ต่อนั่นเองที่ตุลย์หันไปทางราชินิกุลหนุ่มเพื่อนสนิท

“โง่โง่...รุ่นน้องที่ผมเล่าให้คุณแก้วฟัง”

“พี่ตุลย์...” กุมาริกาอ้อมแอ้ม เกือบลืมไปแล้วว่ามัจจุราชประจำตัว
หล่อนยังยืนอยู่ข้างๆ “รู้จักกับ ผอ. มดด้วยหรอคะ”

“ยิ่งกว่ารู้จักอีก” เขาตอบรับยิ้มๆ “พี่กับคุณแก้วโตมาด้วยกัน รั้วบ้าน
อยู่ติดกันเลย ว่าแต่...ที่บอกว่าเทอมนี่ฝึกสอน โรงเรียนคุณแก้วหรอ โลก

กลมดีจริง”

“ค่ะ” ทั้งกลมทั้งแคบเลยละ “ฉันเดี๋ยวเชิญนั่งก่อนดีกว่านะคะ สามที่...เอาเป็นโต๊ะริมหน้าต่างนะคะ ตรงนั้นจะลมเย็นๆ บรรยากาศดี”

กุมาริกาแนะนำในฐานะเจ้าของร้าน ยอมรับว่านพคุณอาจไม่ได้รักษาการตำแหน่งผู้อำนวยการแล้ว แต่หล่อนก็ยังเกร็งๆ เวลาที่เจอเขาอยู่ดี บางทีคงเพราะเขาเป็นเลื่อยี่มยากนั่นละ เพราะฉะนั้นรีบจัดแจงหาโต๊ะให้หนึ่ง แล้วปลีกตัวไปช่วยงานในครัวสักชั่วโหม่งดีกว่า

“ริมน้ำก็ดีเหมือนกันนะ ทำทางจะเย็นสบาย” ตุลย์ตกลงใจง่ายๆ

นิลิตสาวในชุดผ้ากันเปื้อนสีเขียวมะกอกจึงนำทางทุกคนไปยังโต๊ะวิวดีตัวสุดท้ายที่ยังว่างอยู่ ก่อนจะหยิบเมนูอาหารส่งให้ตุลย์กับสาวสวยที่มาด้วยกัน แต่พอหันไปส่งให้นพคุณเท่านั้น ดวงตาคมๆ ของมัจจุราชก็ทำเอาคนมีชนกติดหลังถึงกับหลบตาบ

กุมาริกาเสไปมองตุลย์กับสาวสวยอีกคนที่กำลังพิจารณาเมนู ร่างกายร้อนๆ หนาวๆ อย่างควบคุมไม่อยู่ เพียงเพราะมีคู่อริในรัศมีสายตา

“เอาฉูฉักุ้งแม่น้ำ ปูม้าผัดผงกะหรี่ แล้วก็ผัดฉ่าทะเล” ตุลย์เริ่มสั่งอาหาร

กุมาริกาจึงถือโอกาสพ่วงสมาธิทั้งหมดไปกับการจดออร์เดอร์เหล่านั้น

“วิชอบกินปลาหับทิมนี้ ทำทางน่ากินนะ ลองดูหน่อยไหม”

เมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นตุลย์กำลังหารือกับสาวสวยที่นั่งดูเมนูอยู่ข้างๆ เมนูเมี่ยงปลาหับทิมที่ปรากฏอยู่ในหน้านั้นเลยทำให้กุมาริกายิ้มบางๆ

“นั่นเมนูแนะนำเลยคะ ถ้าชอบปลาหับทิมอยู่แล้วก็จะชอบนะคะ เพราะปลาหับทิมเราเลี้ยงเอง ส่วนน้ำเมี่ยงก็เป็นสูตรเฉพาะ เข้มข้นอร่อยกำลังดี ทานกับใบชะพลูสด เป็นเมนูที่ขายดีที่สุดของร้านเลยคะ”

“ฉันเอามาหนึ่งทีเลย” ตุลย์ใจง่าย แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแกล้งเย้า “แต่ถ้าไม่อร่อยสมราคาคุณก็ต้องลดให้พี่ทำสลิปเปอร์เซ็นต์นะคะ”

“หุย...” กุมาริกาขำ “ถ้าไม่อร่อยก็แปลว่ารสนิยมไม่ตรงกันค่ะ”

“เค็มชะมัด” ตูลย์ลัพยอกพลาถอนหายใจเฮือก กุมาริกาจึงหัวเราะคิกคัก ก่อนจะหุบยิ้มแทบไม่ทันในตอนที่เขาหันไปไถ่ถามเพื่อนซี้ที่นั่งอยู่ตรงข้าม “คุณเก้าเอาอะไรเพิ่มอีกไหม”

ยิ่งเห็นแววตาต่างๆ ของเขา กุมาริกายิ่งเกร็งจนยิ้มไม่ออกเลยสักนิดเดียว

“มีอะไรอร่อยอีกบ้าง”

“คะ?” กุมาริกาไม่คิดว่าเขาจะอยากให้หล่อนแนะนำ “เอ่อ...ผอ. ทานเนื้อได้ไหมคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าเล็กน้อย กุมาริกาเลยตัดสินใจแนะนำเมนูโปรดของหล่อน

“ฉันแนะนำแกงเขียวหวานเนื้อโรตีกับข้าวตังคะ แป้งโรตีกะนุ่มๆ เก็บไว้ทานทีหลังก็ได้ ส่วนข้าวตังจะกรอบๆ อร่อยไปอีกแบบค่ะ หนูชอบให้คุณพ่อทำให้กินบ่อยๆ ลูกค้าก็สั่งกันเยอะ” ไม่รู้ว่าเขาสนใจหรือเปล่า ถึงได้เอาแต่มองหล่อนเหมือนเดิม “รับไหมคะ”

“ลองดูก็ได้”

เก็ก! กุมาริกาแอบเหินบ ก้มลงจดยิกๆ เพราะอยากให้การกินผ่านพ้นไปโดยเร็ว

“เครื่องดื่มรับเป็นอะไรดีคะ”

“ของพี่ขอเป็นเบียร์สดละกัน” ตูลย์สั่งคนแรก หลังจากที่เขาดูเมนูเครื่องดื่มมาลึกลับๆ “ส่วนสองคนนี่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ มีน้ำสมุนไพรหรือน้ำผลไม้ไหมคะ”

“น้ำสมุนไพรมีตะไคร้ กระเจี๊ยบ เก็กฮวยค่ะ”

“ฉันเอาน้ำตะไคร้ดีไหมคะ วิจำได้ว่าคุณเก้าชอบให้มะปร่างทำให้ดื่มบ่อยๆ” วิรงรองยิ้ม ดวงตามีแววหวานยามมองไปที่คุณชาย

กุมาริกาจึงอดคิดไม่ได้ว่าคงสนิทกันไม่น้อยถึงได้รู้จักรู้ใจกันขนาดนี้ แต่เวลาเดียวกันก็ไม่น่าเชื่อเลยว่า ผอ. คุณชายจะเป็นหนุ่มสายสุขภาพ ดื่ม

น้ำสมุนไพร ไร้แอลกอฮอล์ในเลือด

“ก็ดีครับ” เขาตอบรับง่ายๆ วิรงรองจึงหันไปสั่งกุมาริกา

“จูนเอาเป็นน้ำตะไคร้สองที่ก็แล้วกันค่ะ”

“ค่ะ ขออนุญาตทวนรายการอาหารนะคะ” ว่าแล้วนิสิตสาวก็ร่ายชื่อเมนูต่างๆ ที่บันทึกเอาไว้แล้วขอตัวไปส่งใบรายการอาหารที่ครัว

ตอนนั้นเองที่เสียงแจ้งเตือนโทรศัพท์มือถือของตุลย์ดังขึ้น เขาจึงหยิบมันขึ้นมาเลื่อนดูบนหน้าจอ

วิรงรองมองขึ้นชมบรรยากาศรอบๆ ตัวเรือน แม้จะมีลูกค้าเต็มแน่นเกือบทุกโต๊ะ แต่การจัดพื้นที่รองรับลูกค้าแบบเว้นระยะห่างพอควรก็ทำให้ไม่รู้สึกรอแออัด ยิ่งในเวลาแดดร่มลมตกแบบนี้ อากาศบริสุทธิ์จากต้นไม้เขียวที่ปลูกอยู่รอบๆ ก็ให้ความรู้สึกสดชื่นพอๆ กับที่บึงบัวหน้าระเบียบเรือนให้ความสวยงามสบายตา

“ที่นั้บรยากาศดีจังเลยนะคะ คุณแก้วว่าไหม” หล่อนหันมาชวนคุยระหว่างรออาหารมาเสิร์ฟ แต่กลับต้องประหลาดใจที่เห็นดวงตาคมมองไปอีกทางหนึ่ง ทั้งยังมีแว่หวานในแบบที่ไม่ค่อยได้เห็นบ่อยนัก

เมื่อดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ยินเสียงหล่อนด้วยซ้ำ วิรงรองจึงอดไม่ได้ที่จะหันไปมองตามบ้าง นึกไม่ถึงเลยว่าจะเห็นสาวรุ่นน้องของตุลย์ยืนส่งใบรายการอาหารให้คนในครัว

ตั้งแต่ก้าวเข้ามาในร้าน หล่อนก็เห็นนพคุณเอาแต่มองอีกฝ่ายไม่วางตา ในฐานะที่โตมาพร้อมๆ กัน มีหรือที่วิรงรองจะมองไม่ออกว่าราชินิกุลหนุ่มกำลังรู้สึกอย่างไร

“คุณแก้วคะ” วิรงรองเรียกซ้ำอีกครั้ง คราวนี้ชายหนุ่มได้ยินเลยหันมายิ้มให้หล่อน

“ครับ”

“นั่นไก่อัดนะคะ”

เป็นคำเตือนที่ทำให้เอาหนพคุณอึ้ง ไม่อยากเชื่อว่าวิรงรองจะมองออก

รวดเร็วนะนี่ ตอนนั้นเองที่คนเพิ่งจะความสนใจจากสมาร์ทโฟนมาดๆ
หันมาถามเพราะไม่ทันได้ฟัง

“ว่าไงนะ ใครจะกินไก่”

นพคุณถึงกับหัวเราะร่วน ในขณะที่สาวสวยประจำกลุ่มยิ้มขำ

“มัวแต่คุยกับใคร”

“เพื่อนที่ชมรมจักรยาน” ตูลย์ตอบพลางเก็บอุปกรณ์สื่อสารใส่
กระเป๋าทางเกงอย่างอารมณ์ดี “ส่งไลน์มานัดไปปั่นแถวราชดำเนินพรุ่งนี้”

ทันใดนั้น นพคุณก็บางอย่างขึ้นได้

เขาหันไปมองกุมากรีกอีกครั้ง หลอนกำลังยืนกดสมาร์ทโฟนอยู่แถวๆ
เคาน์เตอร์หน้าต่างห้องครัว หากเขาไม่ผัดคงได้ไลน์ในกลุ่มสมาชิกชมรม
จักรยานเหมือนกัน

“ผมไปด้วยคนสิ” เป็นประโยคที่เขาตูลย์ถึงกับมองหน้าเขาอย่าง
คาดไม่ถึง ในขณะที่วิ่งรณรงค์ก็มีท่าที่ไม่ต่างกัน

“นี่ผมพูดไปหรือเปล่าครับ ร้อยวันพันปีชวนไม่เห็นคุณเค้าจะอยาก
ไป เต็มวันนะ...เต็วก่อน” ตูลย์เริ่มนึกได้ถึงเรื่อง ‘ไก่’ ที่เข้าใจก่อนหน้านี้
แล้วพอหันไปเห็นสาวรุ่นน้องกำลังก้มหน้าก้มตาเซตไลน์ในโทรศัพท์มือถือ
เขาก็ได้คำตอบทันที

“อย่าบอกนะครับว่าคุณเค้าคิดจะกินไก่วัด...”

“อย่าพูดให้ผมดูเลวสิครับ ตอนนั้นผมไม่ได้เป็นผู้อำนวยความสะดวกแล้วเสีย
หน่อย”

ถึงจะยังเป็นเจ้าของโรงเรียนก็เถอะ...เขามองไม่เห็นว่ามันจะผิดแปลก
ตรงไหน

“โอเคครับ คุณเค้าคนดี” ตูลย์ประซด ถอนหายใจเฮือกใหญ่ “แต่ขอ
เตือนไว้ก่อนเลยนะครับ คนนี้น้องสาวผม ถ้าคิดจะเล่นๆ ละก็โดนตีแน่
ครับ”

“คุณตูลย์ก็รู้ว่าผมเป็นคนยังไง” นพคุณยิ้ม หลายวันมานี้เขาพยายาม

ที่จะไม่คิดอะไรกับกুমาริกา แต่พอเพลอที่ไร...สายตาของเขาก็มักซุกซนไปทางหมวดวิชาภาษาอังกฤษบ่อยๆ ตอนนี้เมื่อรู้แล้วว่าหล่อนไม่มีใคร และเขาเองก็ไม่มีใคร จึงไม่เห็นเป็นเรื่องผิดปกติอะไรที่เขาจะช่วยลดปริมาณคนโสดในโลกนี้ลงไปอีกสองคน

๕

ใจสั่งให้รัก

การจลาจลบนถนนราชดำเนินในช่วงคืนวันเสาร์ไม่ค่อยพลุกพล่าน
กุมาริกาขับรถกระบะสีขาวของบิดามาจอดที่จุดนัดหมายไม่ไกลจากลาน
พระบรมรูปทรงม้า ก่อนจะก้าวลงมาเปิดท้ายรถเพื่อนำจักรยานคู่ใจลงมา
เนื่องจากมีนัดกับเพื่อนๆ ในชมรมมาบ่นออกกำลังกายรอบเกาะ
รัตนโกสินทร์

ครั้นเปิดท้ายรถกระบะเรียบร้อยแล้ว กุมาริกาก็กวาดตามองหาสมาชิก
รอบๆ จุดนัดหมาย แม้จะเห็นว่าหลายคนมาเตรียมตัวกันแล้ว แต่กลับยัง
ไม่เจอสาวรุ่นพี่เจ้าของร้านต้นไม้ที่คุยกันถูกคอ หล่อนตัดสินใจก้มลงหยิบ
โทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกงมาเปิดแอปพลิเคชันไลน์

Mod Ta Noy: พี่...มดถึงแล้วนะคะ

*Bee Bee: น้องมด พี่กำลังจะไลน์ไปหาพอดี คีนี่พี่คงไปไม่ได้
แล้วนะ*

Mod Ta Noy: อ้าว! ทำไมล่ะคะ

Bee Bee: แมวพี่บีป่วย อาเจียนใหญ่เลย ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ตอนนี้อยู่กำลังพาไปหาหมอที่โรงพยาบาล ขอโทษด้วยจริงๆ นะน้องมด

สาวรุ่นพี่ส่งข้อความมาไม่ทันไร สติ๊กเกอร์รูปตัวการ์ตูนร้องไห้ก็ถูกส่งตามมาด้วย

Mod Ta Noy: ไม่เป็นไรค่ะพี่บี ขอให้น้องหายไวๆ นะคะ

กุมาริการู้ว่าอีกฝ่ายรักแมวมมาก ทั้งยังเข้าใจดีว่าอะไรควรให้ความสำคัญก่อนหลัง พอตัดบทสนทนาแล้วจึงไม่คิดส่งข้อความใดๆ ไปปรบกวนอีก เชื่อว่าสาวรุ่นพี่คงวุ่นๆ อยู่กับการพาแมวไปหาหมอ หล่อนเก็บโทรศัพท์มือถือใส่กระเป๋าทางเกง คิดไม่ตกว่าจะปั่นกับใครได้อีก

ทันใดนั้น ดวงตากกลมโตเหลือบเห็นตุลย์กำลังยกจักรยานลงจากรถยนต์ส่วนตัว กุมาริกายิ้มกว้าง จูงพาหนะคู่ใจของหล่อนไปหักท้ายทันที “พี่ตุลย์”

“อ้าว...มด” ชายหนุ่มยิ้มรำ

แต่ไม่ทันที่กุมาริกาจะอำปากชวนคุย ชายร่างสูงในชุดลำลองสบายๆ ที่กำลังจูงรถมาจากอีกทางก็ทำเอาหล่อนกะพริบตาปริบ

หม่อมราชวงศ์นพคุณ!

เขามาอยู่แถวนี้ได้ไง...กุมาริกาไม่เคยเห็นอีกฝ่ายเป็นสมาชิกชมรมจักรยาน แต่ครั้นแน่ใจว่าไม่ได้ตาฟาด หญิงสาวก็ไม่รอช้าที่จะพินิจจักรยานไว้กับลำตัว

“สวัสดีค่ะ ผอ.” หล่อนกระพุ่มมือไหว้ แต่กลับทำให้อีกฝ่ายตะขิดตะขวงใจพิกล

“ที่จริงคุณไม่ต้องไหว้ผมก็ได้นะ ตอนนี้อยู่ไม่ได้เป็น ผอ. แล้ว” น้ำเสียงของชายหนุ่มราบเรียบ แต่แวตากลับบ่งบอกให้รู้ว่าเป็นคำสั่งมากกว่าคำแนะนำ

กุมาริกาจึงอดคิดไม่ได้ว่าการมีสัมมาคารวะของหล่อนเป็นเรื่องผิด

ตรงไหน เห็นทีว่าเขาคงไม่อยากสนิทชิดเชื้อกับหล่อนนั่นละ

“ค่ะ” กุมาริกาตอบรับ ออดอกรู้ไม่ได้ว่าเขานึกหรืออะไร “พอ. มาได้ยังไงคะ”

“นั่นสิ...” ตูลย์ทอดเสียง ตาพรวระยับยามมองหน้าเพื่อนหนุ่มราชินิกุล “ปกติชอบจ๊อกกึ่งที่บ้านมากกว่า พี่เคยชวนตั้งหลายครั้งก็ไมยอมมา สงสัยจะมีอะไรบางอย่างเป็นแรงบันดาลใจ”

นพคุณกระแอม นึกอยากเตะก้านคอคนทำเกินหน้าที่ “ผมอยากเปลี่ยนบรรยากาศบ้างไม่ได้หรือไง”

“คร่ำบับ แก่นี้มีอะไรสวยๆ งามๆ เยอะ บรรยากาศดี” ตูลย์ยิ้ม ก่อนจะยกคิ้วข้างหนึ่งให้เพื่อนอย่างมีลัษณคมใน

แต่นอกจากนพคุณจะไม่ยิ้มตอบแล้ว กลับมองอีกฝ่ายด้วยแววตาเชือดเฉือนแบบที่กุมาริกาอดแปลกใจไม่ได้ ไม่แน่ใจว่าพวกเขาพูดเรื่องอะไรกัน แต่ถ้าพูดถึงอะไรสวยๆ งามๆ ย่านนี้ก็คงมีแต่สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์เท่านั้นเอง

ไม่ทันได้นึกสงสัยอะไรมากไปกว่านั้น ตูลย์ก็หันมาชวนคุยเสียก่อน

“ว่าแต่มีคนมาคนเดียวหรือ วันนี้คุณไปไหน”

“พี่ไม่มาค่ะ เพิ่งไลน์มาบอกเมื่อกี้ว่าแมวป่วย”

“อ้าว! แล้วเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“ไม่รู้เลยค่ะ มดเองก็ไม่ได้ถาม”

“แบบนี้มดก็ไม่มีเพื่อนป่านะสิ เอาจี...พี่ฝากแนะนำคุณแก่ด้วยก็แล้วกัน” ประโยคหลังเขาตบปากเพื่อนรักเบาๆ ทว่าดวงตามองตรงมาที่หล่อน “พอดีวันนี้พี่ต้องมาจากโคราช พี่เลยจะไปป่วนกับแกเสียหน่อย”

กุมาริกาเหวอ กะพริบตาปริบๆ อย่างนึกอยากท้วง แต่ตูลย์ก็หันไปโบกมือตอบรับการทักทายของรุ่นพี่ในชมรมอีกคนที่ซัปรถมมาจากต่างจังหวัดเสียก่อน

“ฝากด้วยนะมด”

ร่างสูงของหนุ่มรุ่นพี่สาวเท้าไปแล้ว พอหันกลับมาเห็นแวตาทิ้งๆ ของ ผอ. คุณชาย กุมาริกาเลยหลบตาจูบ ไม่อยากเชื่อว่าตุลย์จะเอาเพื่อนมาทิ้งไว้กับหล่อนแบบนี้ แถมยังเป็นคนที่หล่อนรื้อนๆ หนาๆ ทุกครั้งยามอยู่ใกล้เสียอีก

“ปกติแล้ว...เขาปั่นไปไหนกันบ้างเธอครับ” นพคุณชวนคุยเมื่อเห็นว่าหญิงสาวมีท่าทางเกร็งๆ

“ก็รอบๆ เกาะนี้แหละค่ะ” หล่อนอธิบายตามตรง “ออกจากตรงนี้ก็ตรงไปทางสะพานผ่านฟ้าฯ เวะพักแถวลานพลับพลฯ หรือจะปั่นต่อไปเลยก็ได้ จุตรวมตัวที่สองจะอยู่แถวๆ เสาชิงช้า ปั่นตามๆ กันไปทางวัดโพธิ์ ป้อมพระสุเมรุ แล้วก็วนกลับมาที่นี่”

“น่าจะราวๆ ลิบกิโลได้ไหม” ชายหนุ่มคำนวณระยะทางคร่าวๆ

“ค่ะ” แม้จะเกร็งนิดๆ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแนะนำ “ดูเหมือนไกล แต่ว่าอากาศเย็นๆ วิวสวยๆ ปั่นไปเพลินๆ รู้สึกตัวอีกทีก็ถึงแล้วค่ะ หรือถ้าเหนื่อยจะแวะถ่ายรูปตามจุดต่างๆ ก็ได้”

เป็นเวลาเดียวกับที่สมาชิกในชมรมหลายคนส่งเสียงชักชวนให้ออกเดินทาง กุมาริกาเลยไม่รอช้าที่จะชักชวนชายหนุ่มเช่นกัน

“จึ้นเราไปกันเลยไหมคะ”

ใช้ว่าหล่อนอยากปั่นจักรยานกับพญามัจจุราชหรอกระนะ แต่เพราะเห็นแถวนี้พี่อย่างตุลย์ต่างหาก

เมื่อเขาพยักหน้าน้อยๆ กุมาริกาจึงหยิบหมวกนิรภัยที่แขวนอยู่กับแฮนด์จักรยานมาสวม ก่อนจะหันไปเห็นราชินิกุลหนุ่มกำลังสวมอยู่เช่นกัน แต่ดวงตาคมๆ ที่เขามองมาก็ทำเอาหน้าร้อนผะผ่าวแปลกๆ

กุมาริกาหลบตาจูบ ตัดสินใจคร่อมจักรยานแล้วขี่ตามไปรวมกลุ่มกับสมาชิกคนอื่นๆ ที่เริ่มทยอยออกจากจุดเริ่มต้นไปตามถนนราชดำเนิน

นพคุณปั้นตามมาติดๆ ก่อนจะเร่งความเร็วมาอยู่ในระดับเดียวกับหญิงสาว ความที่วันนี้รถยนต์ไม่เยอะมากนัก พอถึงสี่แยกสัญญาณจราจรที่เปิดไฟเขียวพอดี สมาชิกชมรมปั่นจักรยานเลยตามกันขึ้นสะพานผ่านฟ้าลีลาศไปได้แบบสบายๆ

เมื่อมองไปรอบตัวสะพานจะเห็นสิ่งสำคัญ ๆ ของเกาะรัตนโกสินทร์ บางคนหยุดแวะที่ลานพลับพลามหาเจษฎาบดินทร์เพื่อชมความสวยงามของโลหะปราสาท ป้อมมหากาฬ และกำแพงพระนคร ซึ่งมีการประดับไฟส่องสว่างในยามราตรี แต่บางคนก็ปั่นจักรยานนำไปก่อน ซึ่งปกติแล้วกุมาริกาจะหยุดบ้างไม่หยุดบ้างตามอารมณ์ แต่การที่มี ผอ. คุณชายตามมาด้วยวันนี้ก็ทำให้หล่อนเกร็งจนเร่งฝีเท้าปั่นต่อไปเลย

ผ่านอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยมาได้ กุมาริกาก็เลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนดินสอเพื่อมุ่งหน้าสู่เสาชิงช้า แต่พอไม่เห็นชายหนุ่มปั่นตามมาในรัศมีสายตาเป็นเวลานาน กุมาริกาเลยเริ่มอดเป็นห่วงไม่ได้

หล่อนหันไปมองด้านหลัง เพิ่งเห็นว่าเขาติดไฟแดงอยู่ตรงสามแยกให้ตายสิ! กุมาริการู้สึกผิดที่ไม่ยอมรอเขา ทั้งๆ ที่ตุลย์ฝากฝังเขาให้ช่วยแนะนำ

กุมาริกาตัดสินใจหยุดรอที่ลานเสาชิงช้าเมื่อกลัวว่าชายหนุ่มจะหลง แต่พอหันกลับมาทางถนนเบื้องหน้าอีกครั้ง กุมาริกาก็ต้องเบิกตากว้างใจหายวาบไปที่ตาตุ่ม

“กรี๊ดดด!” หญิงสาวหักแฮนด์เข้าข้างทาง ก่อนจะต้องโอดครวญลั่นเมื่อรถคว่ำลงบนบาทวิถีเต็มๆ “โอยยย!...”

สีหน้าของกุมาริกาบิดเบี้ยว แต่พอนึกได้ว่าเมื่อครู่มีสุนัขตัวหนึ่งวิ่งตัดหน้ารถ ความเป็นห่วงว่ามันจะถูกรถคันอื่นเหยียบก็ทำให้ลืมเจ็บไปชั่วขณะ

หล่อนหันขวับไปมองเจ้าสี่ขาที่กำลังวิ่งข้ามถนนไปยังลานเสาชิงช้า ดูเหมือนว่ามันจะไม่กลัวเกรงอะไร เพราะคุ้นเคยกับรถราที่แล่นผ่านไปมา

ตามท้องถนนเป็นอย่างดี เผลอแป็บเดียว...เจ้าตูบก็ถึงที่หมายปลายทางโดยสวัสดิภาพ

“มาเฟียจริงๆ”

“กุมาริกา” เสียงหนึ่งดังขึ้นใกล้ๆ

เมื่อกุมาริกากันไปมอง ภาพที่เห็นคือคนพคุณปั่นจักรยานตามมาจอด ขีดริมหาวีถีแบบหน้าตาดี้น หากเขาไม่ผิด...เขาคงเห็นสภาพล้มหัวทิ่มของ หล่อนจากไกลๆ แล้ว พอตบขาตั้งรถเรียบร้อย เขาจึงเร่งฝีเท้ามาดูอาการ ด้วยแวตตาเป็นห่วง

“เป็นยังไงบ้าง”

กุมาริกาไม่รอช้าที่จะก้มลงสำรวจตัวเอง บริเวณข้อศอกของหล่อน มีแผลถลอกนิดหน่อย อาการเจ็บเส็บที่เขาทำให้ต้องชันชาขึ้นมา มอง เลือด ไหลซิบๆ เพราะแรงกระแทก

“ไม่เป็นไรค่ะ นิดหน่อยเอง” หล่อนหันไปตอบคำถาม ทว่าสำหรับ นพคุณแล้ว...เขารู้ว่าหล่อนปั่นต่อไม่ไหวแน่ๆ

“จ้ะไปนั่งตรงนั้นดีกว่า คุณลูกไหวไหม” ชายหนุ่มพยักพเอ็ดไปบน บาววีถี

กุมาริกามองตามไปเห็นแก้อัศจรรย์อยู่ไม่ไกลมากนักก็หันกลับมา พยักหน้าตอบรับเบาๆ คนตัวบางพยายามลุกขึ้น แต่กลับเพ็งคันทันพบว่านอก จากแผลถลอกแล้ว สะโพกของหล่อนยังระบมตอนล้มลงกระแทกอีกด้วย

ท่าทางไม่สู้ดีนั้นทำให้คนพคุณตัดสินใจช่วยประคองหล่อน ไม่ก็้อัดใจ ต่อมา...กุมาริกาก็เดินกะเผลกๆ มานั่งลงบนแก้อัศจรรย์ได้สำเร็จ

“รอตรงนี้เดี๋ยวนะ”

กุมาริกามองตามหลังร่างสูงที่ก้าวไปยกจักรยานของหล่อนที่นอนล้ม อยู่ริมบาววีถีขึ้นมา ตอนแรกหล่อนคิดเพียงว่าเขาจะตั้งรถเฉยๆ แต่แล้ว กลับต้องขมวดคิ้วน้อยๆ เมื่อคนตัวโตสาวทำไปยังซูเปอร์มาร์เกต

คิดจะทำอะไรของเขา

เป็นคำถามที่ไม่มีคำตอบ แต่เมื่ออาการปวดแผลเริ่มรบกวนอีกครั้ง กุมาริกาจึงอดก้มลงมองไม่ได้ หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นเลือดที่หัวเข้าไหลออกมา เยอะกว่าตอนแรก ครั้นจะหยิบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋าทางเกงมาเช็ด เสียงฝีเท้าชายหนุ่มที่เดินกลับมาจากซูเปอร์มาร์เกตก็ดึงความสนใจไปก่อน

ดูเหมือนว่าเขาจะซื้ออะไรบางอย่างมาด้วย

นพคุณนั่งลงบนที่ว่างใกล้ๆ หล่อน ตอนนั้นเองที่กุมาริกาเห็นว่าชายที่อยู่ใกล้คืออุปกรณ์ทำแผลเบื้องต้น

ชายหนุ่มเปิดขวดน้ำเกลือล้างแผลรินใส่สำลี ก่อนจะขยับตัวลงไปในนั่งคุกเข่าเพื่อเช็ดเลือดบริเวณหัวเข้าให้หล่อน

“เอ่อ...เดี๋ยวหนูทำเองก็ได้ค่ะ” กุมาริกาอีกอัก ตกใจอักโข

“นั่งเฉยๆ ถေး” เสียงเข้มดุนิดๆ

คนไข้เกรงใจเลยได้แต่เฝ้าปากเล็กน้อย ดวงตากลมโตมองเขาใส่ยาอย่างไม่คิดไม่ฝันว่าจู่ๆ คนที่เป็นถึงหม่อมราชวงศ์จะมานั่งทำแผลให้หล่อน หรือที่ผ่านมหล่อนมองเขาในแง่ร้ายเกินไป ถึงได้ยังรู้สึกว่าเขาถือเนื้อถือตัว ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้หม่อมราชวงศ์หนุ่มก็เคยช่วยพ่วงเบตเตอร์รถยนต์มาแล้ว

ครั้นผ้าก๊อชสีขาวยถูกแปะลงเรียบร้อย นพคุณก็ขยับกายกลับขึ้นมานั่งบนเก้าอี้เพื่อเตรียมทำแผลที่อื่น

“เอาข้อศอกมาสิ”

แม้จะยังเกร็งนิดๆ ไม่คิดไม่ฝันหน่อยๆ กุมาริกาก็ค่อยๆ ยื่นศอกให้ เพราะไม่อยากถูกดูหมิ่นเหมือนอย่างเมื่อครั้งนี้อีก ระหว่างนำเกลือซึบทำความสะอาด สะอาดบาดแผล อาการแสบเบาๆ ก็ทำเอาหล่อนหน้าซีด แต่พอเห็นสีหน้าที่ดูตั้งอกตั้งใจของชายหนุ่มแล้ว หัวใจดวงน้อยๆ ก็เต้นแรงอย่างบอกไม่ถูก

ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าพญามัจจุราชทำแผลเสร็จเมื่อไร มารู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่เขาแยกหน้าขึ้นมอง

“เอ่อ...” กุมาริกาหน้าร้อน แก้มสีแดงระเรื่อเล็กน้อย ก่อนจะหลบ

สายตาเขาไปอีกทางหนึ่ง “ขอบคุณนะคะ ผอ.”

หล่อนไม่ทันเห็นว่าชายหนุ่มยิ้ม หันไปเก็บอุปกรณ์ต่างๆ ใส่ถุงที่วางอยู่ข้างตัว

“ถ้าอยากขอบคุณจริงๆ ต่อไปนี้คุณควรจะเลิกเรียกผมว่า ‘ผอ.’ และเลิกแทนตัวเองว่า ‘หนู’ ได้แล้ว” เป็นประโยคที่ชวนให้คิดว่าหุฟาด

กุมาริกาหันกลับไปมองหน้าเขาอย่างคาดไม่ถึง “บอกตรงๆ ว่ามันทำให้ผมรู้สึกแสบ คุยกับผมเหมือนกับที่คุยกับคุณตุลย์ก็ได้”

“จะดีหรือคะ” กุมาริกาอ้อมแอ้ม

“ไม่ดียิ่งง”

“ก็ ผอ. เอ๊ย! คุณ...” หล่อนอีกอัก ขณะพยายามเลือกใช้คำที่เหมาะสมที่สุด “คุณชายเป็นเจ้าของโรงเรียน ถ้าใครได้ยินเข้าจะคิดว่าหนูไม่มีสัมมาคารวะ”

“ผมเพิ่งรู้ว่าแบบที่คุยกับคุณตุลย์ นั้นเรียกไม่มีสัมมาคารวะ”

การยกย่อนั้นทำเอากุมาริกาเหวอ ประกายตาไหววูบอย่างนึกอยากตอบโต้ แต่ก็ไม่รู้จะจัดคำใดมาอธิบายความรู้สึกที่วุ่นอยู่ในหัวใจได้

“ถ้าอยากจะเถียงว่าไม่ใช่ ต่อไปก็คุยกับผมแบบธรรมดาๆ เหมือนเวลาคูคุยกับคุณตุลย์เถอะ” น้ำเสียงฟังดูคล้อยๆ ขอร้อง แต่ดวงตาคมๆ คู่นั้นกลับเหมือนบงการมากกว่า

“ค่ะ...” กุมาริกาคร้านจะได้เถียงผู้ใหญ่ “คุณชาย”

“เก๊า” หม่อมราชวงศ์หนุ่มแย้ง “เรียกชื่อดีกว่า”

“เอ่อ...” ยอมรับเลยว่าไม่ชิน ทั้งยังไม่คิดว่าเขาจะให้ความเป็นกันเองแบบนี้ แต่เวลาเดียวกันก็ไม่กล้าปฏิเสธมิตรภาพดีๆ เพราะเห็นแก่ที่เขาเมื่อน้ำใจกับหล่อน “คุณเก๊า”

นพคุณยิ้ม แวดตาพึงพอใจเสียจนกุมาริกาอดใจเต้นแรงไม่ได้ เพราะมันเป็นครั้งแรกที่หล่อนรู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาดูไม่เย็นยะเยือกเหมือนพญามัจจุราช แต่กลับอบอุ่นผ่อนคลายอย่างน่าประหลาด สุดท้ายเลยได้แต่

หลบตาเขาไปมองพื้นทางเดินโดยไม่พูดไม่จา

“ดีขึ้นบ้างหรือยัง ปั่นต่อไหวไหม”

เป็นคำถามที่ทำให้กุมาริกาจุกคิดได้ว่าหล่อนเพิ่งพาเขาปั่นจักรยานได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น และหล่อนก็ไม่กล้าอวดเก่งว่าไหว เพราะแผลที่เพิ่งทำเสร็จใหม่ๆ ทั้งตึงทั้งปวด

ไม่น่าเชื่อว่าแค่หันไปมองเงียบๆ เขาจะอ่านใจหล่อนออกแล้ว

“ฉันเรียกรถกลับไปจอดรอก่อนแล้วกัน เดี๋ยวผมไปส่งที่บ้าน”

“อะ?” กุมาริกาอุทาน ดวงตาเบิกกว้างอย่างที่ไม่เคยรู้สึกไว้น่ารักที่สุด

ราชินิกุลห่มมองออกว่าหล่อนคงแปลกใจไม่น้อย แต่ในเมื่อเขาตั้งใจจะเดินตามเสียงหัวใจแล้ว จึงตัดสินใจลงไปเรียกรถตู้ๆ ที่แล่นผ่านมาตรงริมถนน ดวงตาแวววาวด้วยความสุขสมหวัง

ดวงจันทร์ส่องแสงสีนวลกระจ่างฟ้า ลูกคำโต๊ะสุดท้ายบนเรือนกุมาริกาเพิ่งก้าวลงบันไดไปหมาดๆ บรรดาเด็กที่ร้านเลยช่วยกันเก็บโต๊ะทำความสะอาดเหมือนเช่นทุกวัน ยกเว้นโต๊ะติดระเบียบริมบึงบัวที่เขตพนา กำลังนั่งทำงานอยู่กับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก

“นี่มันสี่ทุ่มแล้วนะ ทำไมมดยังไม่กลับบ้าน” เสียงบ่นของน้องชายที่ยืนชะเง้อชะเง้ออยู่ริมระเบียบ ทำเอาเขตพนาละสายตาจากงานในคอมพิวเตอร์ เหลือบมองนาฬิกาที่อยู่มุมด้านล่างขวา

“นั่นสิ” ปกติน้องสาวของเขาออกไปปั่นจักรยานกับเพื่อนก็ไม่เคยกลับเกินสี่ทุ่ม “เดี๋ยวฉันลองโทร. ถาม”

เขตชลเห็นด้วย ไม่ได้ท้วงติงอะไรในตอนนี้อีกฝ่ายหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกง แต่ยังไม่ทันได้กดหมายเลขโทร. ออก เสียงคนเป็นมารดาที่ตั้งขึ้นเสียก่อน

“ไม่ต้องโทร. หรือลูก” มุสิลาเพิ่งสั่งงานลูกจ้างที่อยู่อีกทางเสร็จ

หมาดๆ เห็นสองหนุ่มเป็นห่วงน้องสาวคนเดียวที่บ้าน เลยถือโอกาสเดินมาบอกใกล้ๆ “มดไทร. บอกแม่แล้วว่ารถติด เห็นว่ามีรถชนกันแถววิภาวดีหรือไงนี่ละ คินนี้อาจถึงบ้านช้าหน่อย”

ได้ยินว่ามีอุบัติเหตุ ลูกชายทั้งสองก็อดเป็นห่วงไม่ได้

“แล้วมดเป็นอะไรหรือเปล่าครับ” เขตชลเปิดฉากถามแทบจะทันทีตามประสาคนใจร้อน หญิงสูงวัยจึงหันไปยิ้มตอบบางๆ

“ไม่เป็นอะไรจ๊ะ คันอื่นต่างหากที่ชน ไม่เกี่ยวกับน้อง”

“ค่อยยังชั่ว” เขตพนาถอนหายใจโล่งอก

ในขณะที่เขตชลเองก็คลายกังวลเช่นกัน ร่างสูงในชุดเสื้อกล้ามกับกางเกงขายาวก้าวไปหย่อนกันลงบนโซฟาไม้ใกล้ๆ ชุ่มประตู่เรือน ซึ่งเป็นมุมสำหรับนั่งเล่น ถ้วยรูป และเขียนความประทับใจบนบอร์ดที่ทางร้านจัดเอาไว้ให้ลูกค้า

เขตชลเอื้อมมือไปหยิบกีตาร์โปร่งตัวเก่งมาวางบนตัก ก่อนจะเปิดหนังสือเพลงเพื่ออ่านโน้ตบรรเลงเพลินๆ

“แล้วนั่นทำไมยังไม่ไปนอนอีกล่ะหมึก มาเล่นกีตาร์กวนพี่เขาแบบนี้ พี่เขาจะทำงานรู้เรื่องไหม” มุลิลานั่น หรือตามองลูกชายคนรองที่นอกจากไม่สะทกสะท้านแล้วยังทำหน้าระรื่น

“พี่หมีสมาธิดี แค่นี้ไม่เสียสมดุลง่าย ๆ หรอกครับ” ว่าแล้วเขตชลก็หันไปเกล้งเย้าพี่ใหญ่ของบ้าน “ขนาดมีเด็กเอ๊าะๆ มาคลอเคลียที่ฟาร์มผัก พี่หมียังไม่สะเทือนเลย”

เขตพนากระแอมเบาๆ หญิงสูงวัยจึงอดแปลกใจไม่ได้

“เพื่อเจ้ออะไรของแก ไปเล่นกีตาร์ในห้องโน่นไป”

“จะเล่นตรงนี้ ถ้าฟังไม่ได้ก็หอบงานไปทำในห้องครับ” อีกฝ่ายสวนพลางแกล้งร่วบึกใส่แบบไม่เป็นทำนอง

เล่นเอาเสียเขตพนาถึงกับส่ายหัว พุ่งความสนใจไปยังงานในคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กประหนึ่งอีกฝ่ายเป็นเพียงอากาศธาตุ เพราะคนอย่าง

เซตชล...ลงถ้าไม่ตอบโต้หรือรื้อนรน้ำให้เห็น ประเดี้ยวก็หมดสนุกไปเอง

มุลิลาเห็นลูกๆ ทำสงครามกันอย่างไม่มีการยอมใครแล้วก็อดถอนหายใจไม่ได้ รู้ดีว่าที่ต่างฝ่ายต่างไม่ยอมกลับห้องตัวเองก็เพราะอยากรอดูว่ากุมาริกา กลับถึงบ้านอย่างปลอดภัยเสียก่อน

“แม่ว่าแยกย้ายกันไปทั้งคู่นั้นแหละ มดโตแล้ว ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงหรอกลูก”

“ผมยังไม่่วงครับ” เซตชลยิ้ม ดวงตาระยิบระยับชำเลื่องมอดเด็กสาวๆ ในร้าน “ตรงนี้วิวดี”

“ผมก็ยังตรวจงานนิลิตอยู่ครับ” เซตพนาแจกแจงเหตุผลบ้าง ดวงตายังจดจ่อกับงาน แต่คนเป็นมารดาเมื่อจะมองไม่ออกว่าคือข้ออ้าง

บางทีคงเพราะกุมาริกาเกิดช้ากว่าสองหนุ่มค่อนข้างมาก ประกอบกับตอนนั้นพ่อแม่งยังทำงานนอกบ้านทั้งคู่ กว่าจะกลับมาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตาค่ำๆ มีเตฯ เซตพนา กับเซตชลเลยต้องช่วยกันเลี้ยงน้องมาตั้งแต่เบบาะ ทั้งช่วยเปลี่ยนผ้าอ้อม ช่วยรับส่งไปโรงเรียนอนุบาล พอน้องเริ่มโตเป็นสาว พี่ชายทั้งสองเลยวางตัวไม่ต่างอะไรจากลุงจางหวงไซ้

จะว่าดีมันก็ดีอยู่หรอกที่สองเซตรักและเป็นห่วงกุมาริกาแบบนี้ แต่บางครั้งก็ดูจะมากเกินไป

ทันใดนั้น เสียงรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในเซตรั้ว ชายหนุ่มสองคนที่ต่างจดจ่ออยู่กับกิจกรรมส่วนตัวเลยพร้อมใจกันหันไปมอง

เซตชลขมวดคิ้วนิดๆ เมื่อเห็นเป็นรถที่ไม่คุ้นตา “ใครมาวะ”

“สงสัยลูกค้าไม่รู้ว่ร้านปิดแล้วมั้ง” เซตพนาวิเคราะห์ มองร่างสูงราร้อยแปดสิบเซนติเมตรที่กำลังเปิดประตูรถยนต์ลงมา แต่พออีกฝ่ายเร่งฝีเท้าไปเปิดประตูอีกข้าง เขาก็ต้องตะลึงกับภาพหญิงสาวที่ค่อยๆ ก้าวลงจากรถ

“มด!” สองเซตอุทาน

มุลิลาจึงอดไม่ได้ที่จะชะเง้อคอมองตามไปยังลานกว้างข้างๆ บึงบัว

ด้วย

“ไอ้หมอนั่นเป็นใคร” เซตพนาไม่เคยเห็นหน้า ทั้งยังไม่อยากเชื่อ
สายตาด้วยซ้ำว่าจะเห็นกุมาริกาอนุญาตให้คนแปลกหน้าประคองลงจากรถ
อย่างถึงเนื้อถึงตัว “เฮ้ย! แบบนี้มันหยาบกันเกินไปแล้ว”

“พอ. คุณชาย” เซตชลจำได้

พี่ใหญ่ของบ้านที่กำลังจะก้าวลงไปโปรดรับความถึงคราวชะงัก

“ผมเคยเจอวันที่มืดโหม. มาบอกว่ารถเสีย”

“แล้วทำไมมันต้องไปเกาะเกาะมดขนาดนั้น” เซตพนาทำหน้านิ่ว หัน
กลับไปมองหน้าเรือนอีกครั้ง ในขณะที่มารดาพินิจพิจารณาแล้วเห็นต่าง

“แม้ว่าเขาไม่ได้เกาะเกาะนะหมี แต่ดูเหมือนน้องจะเดินไม่สะดวก”

สองเซตเพิ่งสังเกตเห็นเช่นกันว่ากุมาริกาเดินขาจะเพลก ความตกใจ
ระคนเป็นห่วงจึงทำให้ทั้งคู่ก้าวตามกันลงบันไดไป เป็นเวลาเดียวกันกับที่
นพคุณประคองไหล่หญิงสาวมาถึงหน้าทางขึ้นเรือน

“คุณเก้าส่งแค่นี้ก็พอค่ะ” กุมาริกากลับไปบอกเขาไม่ทันขาดคำ เสียง
ผีเสื้อคนที่กำลังก้าวเร็วๆ ลงมาจากทางด้านบนก็ทำให้หล่อนต้องหันไปหา
“พี่หมีก พี่หมี”

นพคุณเงยหน้ามองตามหญิงสาวนิ่งๆ พอจำได้ว่าเซตชลเป็นพี่ชายที่
เคยไปรับหล่อนหลังเลิกสอนทุกวัน แต่ไม่ทันได้กล่าวทักทายอะไรสักคำ
ร่างใหญ่โตนั้นก็เดินมาแทรกตัวกันเขาให้เว้นระยะห่างจากกุมาริกา

“มด...เกิดอะไรขึ้น” เซตพนามองสำรวจบาดแผล

ตอนนั้นเองที่เซตชลหันขวับไปมองร่างกายน้องสาว แล้วหันกลับมา
คาดคั้นอดีตผู้อำนวยการหนุ่มเสียงเข้ม

“คุณทำอะไรมด”

“เออ...คุณเก้าไม่ได้ทำอะไรมดค่ะ” กุมาริการีบชิงอธิบาย เนื่องจาก
พี่ชายทั้งสองตั้งตัวเป็นองครักษ์พิทักษ์หล่อนมาตั้งแต่ยังเด็กๆ ไม่ว่าใคร
ก็ตามที่ทำให้หล่อนเจ็บ คนคนนั้นจะต้องได้รับบทเรียนอย่างสมน้ำสมเนื้อ

“มดไม่ทันระวัง...ซึ่งจักรยานล้มเองค่ะ คุณแก้เลยช่วยทำแผลแล้วพามาส่ง”

“ตายจริง!” หญิงสูงวัยอุทาน ก้าวตามลงบันไดเรือนมาเป็นคนสุดท้าย แต่เมื่อเห็นลูกสาวไม่เป็นอะไรมากก็หันไปยิ้มให้ราชินิกุลหนุ่ม “ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยดูแลมด”

“ด้วยความยินดีครับ” นพคุณยิ้มตอบบางๆ แต่ไม่ทันไรก็ต้องหุบยิ้ม “ฉันหมดธุระก็เชิญกลับไปได้แล้ว ผมจะได้พามาดไปพักผ่อน” เขตชลแสดงออกอย่างชัดเจนว่าไม่ต้อนรับ ตอนนั้นเองที่คนเป็นมารดาตีเข้าที่ต้นแขน “โอ๊ย!”

คนตัวโตสะดุ้ง หันขวับไปมองมารดาที่กำลังส่งสายตาดำทมิฬ ก่อนจะหันไปยิ้มแห้งๆ ให้นพคุณ

“น้ำต้องขอโทษแทนลูกชายด้วยนะค่ะที่เสียมารยาท ถ้ายังไงเชิญขึ้นไปดื่มน้ำดื่มท่าก่อนดีกว่าค่ะ”

เป็นน้ำใจไมตรีที่นพคุณไม่กล้ารับ เนื่องจากพี่ชายทั้งสองของกุมาริกา กำลังมองเขาด้วยแววตาขุ่นๆ อีกทั้งตอนนี้ก็เริ่มตึกแล้ว

“ไม่รบกวนคุณน้ำดีกว่าครับ มดจะได้พักผ่อนด้วย” ชายหนุ่มยิ้ม หันไปบอกลาหญิงสาว “รบกวนผมจะให้คนเอามาส่งให้ที่ร้านตอนเช้าก็แล้วกัน”

“ขอบคุณอีกครั้งนะค่ะ” กุมาริกาไม่ได้ชวนคุยอะไร ในขณะที่เขาหันไปลามารดาของหล่อน

“ผมลาณะครับคุณน้ำ”

หญิงสูงวัยรับไหว้ ก่อนที่นพคุณจะหันไปยิ้มลาพี่ชายทั้งสองของกุมาริกา แม้จะไม่มีใครยิ้มตอบสักคน ราชินิกุลหนุ่มก็ไม่คิดถือสา เขาพอจะเข้าใจดีว่าจู่ๆ น้องสาวกลับมาในสภาพแบบนี้ พี่ชายจะหงุดหงิดบ้างก็ไม่ใช่อะไรเรื่องแปลก

หารู้ไม่...สำหรับพี่ชายที่หวงน้องยิ่งกว่างูจงอางหวงไข่ ต่อให้กุมาริกาจะกลับมาในสภาพปกติ การมีผู้ชายแปลกหน้ามาส่งที่บ้านก็ไม่ใช่อะไรเรื่องน่าไว้วางใจ

เมื่อรถยนต์สีขาวถอยกลับออกไปจากเขตรั้ว เขตพนาจึงอดไม่ได้ที่จะหันไปสอบสวนห้องสา

“มดไปสนิทกับ ผอ. คุณชายตั้งแต่เมื่อไร”

“ไหนตอนแรกบอกว่าไม่ถูกกัน” เขตชลถามบ้าง

เล่นเอาเสียกুমาริกาได้แต่กะพริบตาปริบๆ มองพี่ชายทั้งสองสลับกันไปซ้ายทีขวาทีเพราะไม่รู้ว่าจะตอบใครก่อนดี

“คุณบีไปไหน ทำไมถึงต้องให้ ผอ. คุณชายมาส่ง”

“ไม่เห็นเคยบอกพี่ว่าหมอนี้ก็อยู่ชมรมปั่นจักรยาน”

“แล้วทำไม...”

“ทีละคนละ...” กุมาริกาถลอกตามองฟ้า ถอนหายใจเฮือกอย่างแน่ใจทีเดียวว่าถ้าไม่รีบขัด มีหวังได้ยิงคำถามยาวเป็นหางว่าว “แย่งกันถามแบบนี้ มดจะตอบทันได้ยังไง”

สองเขตทำท่าจะเผยปาก คนเป็นมารดาก็แทรกขึ้นกลางวง

“พอๆ หมายความว่าเพิ่งถามอะไรน้องทั้งคู่นั้นแหละ” เป็นคำประกาศิตที่ทำให้สายตาทุกคู่หันไปมองประมุขหญิงของเรือน “น้องน่วมไปทั้งตัวแบบนี้แทนที่จะให้น้องไปนอนพัก ยังมายืนซักฟอกเหมือนน้องเป็นผู้ต้องหาอยู่ได้”

กุมาริกาสบโอกาสพยักหน้ารัวๆ เพราะคร้านจะตอบคำถามเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

“ไปมด...เดินไหวไหมลูก” หญิงสูงวัยยื่นมือเข้าช่วยประคองคนเจ็บขึ้นบันไดทีละขั้นอย่างระมัดระวัง แต่พอได้ยินเสียงฝีเท้าสองเขตก้าวตาม คนเป็นมารดาก็หันกลับไปสั่งเสียงเข้ม “ไม่ต้อง”

เท้าทั้งสองของคนตัวโตๆ หยุดชะงัก มองหน้ามารดาตาแป๋วโดยไม่ต้องนัดหมาย

“แล้วคือนี่ก็ห้ามใครไปซักฟอกอะไรน้องเด็ดขาด แยกย้ายกันไปพักผ่อนได้แล้ว”

คำบัญชานั้นทำให้เซตพนายีนนิ่ง ผิดกับเซตชลที่ขมวดคิ้วเข้าหากัน
 รอจนกระทั่งสองสาวต่างวัยพากันพ้นจากสายตาไปแล้วถึงค่อยหันไปมอง
 หน้าอีกฝ่าย ปรากฏตาไหววูบอย่างวิตกกังวล

“เกิดเหมือนฉันไหมวะหมึก” เป็นประโยคคำถามที่ไม่จำเป็นต้อง
 ขยายความใดๆ น้องชายที่โตมาด้วยกันก็รู้ใจอย่างดี

“อ้อ”

“ไอ้ ผอ. คุณชาย...ดูๆ ไปชักไม่น่าไว้ใจเสียแล้ว!